

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Samlede Digte

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 205. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312757568208.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

DIGTE FRA FORSKELLIGE PERIODER

206

207

OLDINGENS TILBAGEBLIK PAA LIVET

Laan milde Phoebus! Harpen Klang,
Mens Oldingen paa Gravens Bredde,
Før hen han segner, end engang
Om Livets Salighed vil kvæde!

Ha, Alderdom! hvor er Du leed!
Du smertefuldt og langsomt dræber,
Du suger Kraft og Munterhed,
Alt bort med dine kolde Læber.

Ei stedse var min Isse Snee;
Mit Blod, som nu sig langsomt sniger,
Randt engang friskt og brusende
Ved Synet af de hulde Piger!

Selv denne kraftesløse Fod,
Som efter mig jeg langsomt trækker,
Fløi fordum fuld af Ungdomsblod
Med Svæven gennem muntre Rækker.

Min Arm, der rystende og mat
Nu vakler, støttet til en Krykke,
Var fordum kjærligt sysselsat
Med Lina til mit Bryst at trykke.

208

Og mangen Fryd gav Herren mild,
Og mange Glæder Jorden eier,
Men Elskovs første, rene Ild
I Salighed dog Alt opveier!

End nyder jeg en himmelsk Lyst
Ved stundom fyrigen at minde
Med Haanden paa mit rørte Bryst
Min første ømme Elskerinde.

Vel sandt! den Barm nu svunden er,
Som fordum mig at sukke lærte,
Men inderlig jeg end har kjær
Det skjønne, engleblide Hjerte.

Ja Alderdom! vel er Du leed!
Du smertefuldt og langsomt dræber;
Men Godhed, Dyd og Trofasthed
Forgjæves Du at myrde stræber!

Thi Skjønhedsrosen falmer hen

Og mister snart sin Purpurgløden,
Men Sjælens Lillie staaer igjen
Og dufter blidt i Aftenrøden.

209

PROLOG

(fremsagt af Skuespiller *Haack* ved hans sidste Benefice paa Hoftheatret)

Lyksalig den, som skjænket blev den Gave
I Videts og i Kunstens lyse Have
At plante Skjønheds Blomst med egen Haand;
Men ogsaa Held enhver, som rørt af Tryllestaven,
Med sikkert Blik fandt aaben Vei til Haven,
Og dvæler der, beruset i sin Aand.

Vor hulde *Foersom* syslede derinde,
Og plantede sig selv et Blomsterminde,
Som ei ved Tidens Aande falmer hen; -
Og mangt et Blomster, som os halv berøvet,
Beskedent, fast forglemt, sig skjulte under Løvet,
Gav han med dobbelt Ynde os igjen.

- Hans Minde vakte i min Sjel den Tanke
Ved Venners Hjelp en Blomstbouket at sanke,
Og ydmygt stille den for Eders Blik;
- Og paa min Bøn jeg varme Hjerter mødte,
Som glade og med Kraft mig ville understøtte
I denne lærerige Botanik.

Modtag en fælleds Blomst da af vor Stræben;
- En Blomst fremlokker muntert Smil paa Læben,
En Anden fordrer Taarer som sin Ret. -
Svagt lyder kun min egen Kunstnerstemme;
Men aldrig skal mit rørte Hjerter glemme:
At venligt I modtog min Bouket.

210

DEN KLØGTIGE JOHAN

Giv hurtig hid, Johan! min Sminke og min Kam;
Paris er dog et Himmerig paa Jorden.
Saa talte lespende for Speilet Junker Stram,
I det han med et Smil sat' Haaret udi Orden.

Hvor finder du, mon cher! vel Mage til en Talje
Som den de søde franske Glutter bær';

Saa lille Fod, saa lille Haand, saa lille Mund, Carnalje!
Du intet Sted i Verden ellers seer.

Ja, svarte ham Johan, ja Død og Kritte!
(Han ogsaa for det Skjønne havde Sands, -)
Saagar Forstanden skal jo her til Lands,
Som hele Resten være lille bitte. -

211

PAA EN VENS DØR

Ak atter fulgte sig igjen
Mit Hjertes indre Stemme:
Jeg søgte dig, min hulde Ven;
Men fandt dig ikke hjemme.

Til Gjengjeld søge du mit Hjem,
Det ellers mig vil gremme;
Til Klokken mangler lidt i fem
Er jeg bestandig hjemme.

Ak, Benjamin! paa Jorden her
Maa Tiden Ønsket tæmme;
I Himlen - hvis vi mødes der -
Er jeg bestandig hjemme.

Men hvis jeg for min Synd og Last
Skal svede hos den Slemme;
Saa holder han mig nok saa fast
At jeg er altid hjemme.

212

DEN HELLIGE KILDE

Der risler trindt paa Jorden om en Kilde;
O helligt, helligt os dens Indhold være!
Ei Nordens lis og kolde Nattevinde,
Ei heller Sydens stille Lummervarme
Kan stivne eller tørre ud dens Vover.
De rinde uden Brag saa roligt hen,
Og standse ei ved Dag og ei ved Nat,
Og først naar intet Hjerte mere slaaer,
Da styrkner Kildevældet og forgaaer: -

I hvo du er, du kjender denne Kilde;
Den er næst Gud din sidste Ven paa Jorden;
Den risler Lindring dig i dine Sorger,

Naar alle andre Venner dig forlade; -
Den rinder ogsaa tæt ved dine Glæder,
Og ikke sjelden, naar en Tusindfryd
Beruset nærmer sig til dens Krystal,
Da springer flux en yndig Perle frem
Og bringer Blomsten Kjølning fra sit Hjem.

Og sikkert mindes du, da glad din Moder,
Dig tog som Barn i sine ømme Arme,
Og trykked henrykt dig op til sit Hjerte,
At *Taarer* bævede i hendes Øie!
Og du bad bønlig "Moder maa ei græde!"
Mens Taaren bort du strøg med barnlig Haand.
213 O viid, at fra hiin hellige Kilde steeg
Op i din Moders Blik den Draabe huld,
Ak! som hun bytted' ei med Verdnens Guld!

Siig, var du aldrig Vidne til naar Skjebnen
Sig grusomt kaster mellem tvende Hjerter,
Og tvinger Ven langt bort fra Ven at drage;
O saae du da de store hede Taarer,
Som lette Hjerterne i Afskedsstunden?
Viid: dybt i Brystet Venskabs Genius,
Som Guddom vogter Ømheds Kildevæld
Og sender op, naar Venskab mangler Trøst:
En Lindringsbølge fra det pinte Bryst.

Og selv i Elskovs saligstille Timer,
Naar Pigen smiler i sin Ynglings Arme,
Da pibler klar i Øiet frem en Vove
Som gjennemridsler Lillier og Roser,
Og standser sittrende paa Læbens Purpur.
Den taler varmt, naar Tungen ei formaaer
At stamme frem, ak! hvad ei siges kan -
Den taler sødt - men taler længe ei,
Den kyskes bort midt paa sin Blomstervei.

Selv nu, da dybt min indre Harpe bæver,
Da høit mit Bryst af ukjendt Glæde svulmer,
Da selv ei mindste Gnist af Uro, Smerte
Tilslører for mit Blik den lyse Himmel
Og tynger ned min Aand med Støvets Lænker;
Selv nu, o Gud! selv nu en Taare sig
Forvilder fra sit Hjem op til mit Blik!
214 O Bølge tril med navnløs salig Lyst:
Du Datter af en Himmel i mit Bryst!

Der risler trindt paa Jorden om en Kilde,
Og *Taarens Kilde* vel dens Navn mon være;
Ei Nordens Iis og kolde Nattevinde,
Ei heller Sydens stille Lummervarme
Kan stivne eller tørre ud dens Vover.
De rinde uden Brag saa roligt hen,
Og standse ei ved Dag og ei ved Nat;
Og først naar intet Hjerte mere slaaer,
Da styrkner Kildevældet og forgaaer! -

O Lina! hulde Læge! tag mig i din Kuur,
Før Døden mig til skumle Orcus slæber;
Lad Medicinen være - røde Læber,
Og søde Kys min eneste Mixtur!
Jeg vedder da, at inden Timer to,
Naar ellers uafbrudt jeg har medicinert
Og min Mixtur har nydt i Mag og Ro,
Jeg er kureert.

216

LUCAS OG LISETTE

Lucas.

Hvi kysser Du Joli saa ømt med Rosenmund,
Hvi nægter Du mig det, Du ødsler paa en Hund?

Lisette.

Var du saa *taus* og *tro*, og nøiedes med Kys,
Jeg Dig da gjerne gav hvad Jeg gav Hunden nys;
Men Du et Mandfolk er, og som et saadant, Kjere!
Faaer Du først Kyssene, Du tænker snart paa mere.

217

PROLOG (21. Sept. 1817)

(fremsagt i et dramatisk Selskab d. 21. Sept. 1817)

Snart rasler ved vor Fod det gule Blad,
Og Aftensolen kold i Vesten synker;
Den skarpe Nordenvind i Træet klynker,
Der hvor Smaafuglen qviddrede saa glad.
Ei springe vi saa muntre meer i Marken,
Ei vanke vi i Skoven henrykt ene,
Og hvile under Træets svale Grene,
Og ridse kjere Navne ud i Barken.

Thalia! du fra hvem vi rolig nys
Saa troløst kunde bort vor Tanke vende,
For dig nu atter vore Hierter brænde,
O, nægt os ei dit hulde Vinterkys:
Da troe vi end at eie Skovens Bue,
I Fløitens Toner Fuglens Sang vi finder,
Og paa saa mangen blid Venindes Kinder
De tabte Blomster atter vi kan skue.

I Aften offre vi med dristig Haand
Den første Krands, vor første Vintergave;
Den blev ei bunden i Fuldkommenhedens Have,
Modtag den derfor med en venlig Aand:
Da skal vi engang Blomst til Blomst saa føie,
At Offerkrandse kan paa Altret hvile,
Som lokke frem paa Læben glade Smile
Og ømme Taarer af det klare Øie.

218

STRENGEN

Paa Digterharpen lue mange Streng,
Forskjellige i Dannelse og Lyd,
Dybt tone nogle, høitidsfuldt og længe
Om hellig Pligt, om Trofasthed og Dyd,
Mens Andre svagt berørt med Sjelens Finger
Om Vid og Munterhed og Glæde klinger -
Ak sjelden heldig er den lykkelige Aand,
Som hele Harpen fører i sin Haand!

Mit Hjerte søgte længe varmt at finde
Den skjulte Vej til Harpens Helligdom,
Men stedse famlede min Aand i Blinde,
I vildsom Taage vankede den om; -
Da saae jeg Lina første Gang i Lunden;
Og see! Een Streng paa Harpen alt var funden;
Den klang om Kjerlighed, og rødmende og glad
Jeg Lina offrede mit første Qvad.

Og aldrig det formørke skal min Glæde,
Om flere Streng end ej skjenkes mig,
Jeg har jo den, som kan om Lina qvæde.
Jeg har jo den, som gjør mig lykkelig! -
Og Bækkens Bølge med sin hvide Tunge
Skal til det blanke Guld harmonisk sjunge
Og ømt skal tone over blomstermilde Eng
Min Linas Navn fra Harpens bedste Streng.

219

UNDER KRITIKEREN H. C. G. PROFTS PORTRÆT

(tegnet af C. Winsløw 1818)

Rask flyder Lapseblodet som en Elv,
Man skriver Vers, og snyder Folk paa Moden,

Man kritiserer hele Kloden,
Men glemmer kun sig selv.

220

EPIGRAM

lil ej for rask med en tjenstfærdig Haand
At drage Sløret fra din Broders Øje, -
Uvidenhed er tidt det skjulte Baand,
Der ene binder ham til Livets Møje.

221

SANG

(ved Ingemanns Hjemkomst)

Aabnet blev det gyldne Buur,
Gamle Danmarks Glæde,
Fuglen i den frie Natur
Monne Vingen sprede: -
Fløj saa over Land og Sø,
Rundt paa Verdenskuglen, -
Danmark, den forladte Mø,
Stirred efter Fuglen.

Langsomt sneg sig Tiden her,
Dybt har Savnet smertet,
Alle havde Fuglen kjær,
Ømt den sang til Hjertet;
Derfor jublede vor Sjæl,
Da dens rene Stemme
Lød ved Tassos Gravcapel,
Saa det klang herhjemme.

Fromme Barde Ingemann!
Dig vi Skaalen bringe!
Sukket fra dit Fædreland
Standsede din Vinge:
Nu den foldes skal i Fred,
Savn ej mere vække,
Trofast Venskab, Kjærlighed,
Skal den evigt stække!

222

Her i Danas Blomstervang
Skal din Harpe klinge,

Her engang din Svanesang
Sig til Gud skal svinge;
Her du skal i hvide Nord,
Ofte, som iaften,
Varmes blidt ved Venneord,
Og ved Druesaften!

223

OPMUNTRING

Et Hav vi alle pløje
Heel fuldt af blinde Skjer,
Snart let og snart med Møje
Vi Maalet komme nær:
Dybt bruser Skjebnens Bølge
Sit underfulde Qvad,
Og Livets Skib maa følge
Nu sukkende, nu glad. -

Den Tanke, ganske ene
At naae hiin fjerne Kyst,
Den slapper mat hver Sene
Og ængster saa vort Bryst;
Nei, skal en Mand bestige
Sit Skib med freidig Aand,
Da maa en trofast Pige
Ømt vandre ved hans Haand.

Lad mørke Skyer da ile,
Og over Skibet staa;
Han seer sin Pige smile, -
Og Himlen smiler blaa;
Lad Skjebnens Bølger true
At slukke Livets Brand;
Hans elskovsømme Lue
Den dog ei slukke kan! - -

224

Saa iil paa Haabets Vinger
Hver Mø, hver kraftfuld Mand!
Mens Elskov Flaget svinger
Sæt trøstig kun fra Land!
Og Gud vil mild oplade
Sin Verden uden Navn,
Og I skal synke glade,
Forklarte Favn mod Favn!

225

HUN GIK TIL SØNDAGSDANDSEN

(Efter det Tydske)

Hun gik til Søndagsdansen,
Hun var saa engleskøjn;
Om Lokken smilte Krandsen
Som Haabets Farve grøn.

Jeg tænkte: Nu slaaer Stunden,
Følg nu kun modig med;
Tag Bladet rask fra Munden,
Og tael om Kjærlighed.

Hun gik, jeg ilte efter,
Bag Busken listed mig;
Jeg løb af alle Kræfter;
Vi mødtes lykkelig!

"Hvad vil Du?" spurgte Pigen
Med hendes Røst saa sød;
Jeg følte Hjertets Stigen,
Blev bleg og atter rød.

Her stod vi nu tilsammen,
Mit Bryst slog Slag i Slag,
Jeg spurgte med lidt Stammen:
- "Hvad skriver vi i Dag?" -

226

Men ak! Naturens Datter
Forundret paa mig saae,
Til sidst hun brast i Latter,
Hun løb og lod mig staae.

Hvo gier mig her Forklaring?
Jeg troer, jeg bliver stum.
Nu veed jeg af Erfaring,
At Kjærlighed gjør dum!

227

BALVISE

Ved Dands vort Blod blev varmt, vi synes end at høre
De muntre Toners Ild!
Nu vil vi Glassets Klang velvillig laane Øre
Og secundere til.

Ret glad man være kan, om Kjolen ei er sværtet,
Om man ei nævnes lærd:
Her krones Snillet vel, men hisset krones Hjertet,
Og det er mere værd!

Vel findes her paa vor forkeerte Jord, at Stjernen
Paa Hjertet fæstet er:
Men skete den sin Ret, man fæsted den paa Hjernen,
Dens Himmel findes der.

Held den, som naar han seer den bedre Morgenrøde

Afløse Livets Spas,
Kan med et skyldfrit Sind sit fulde Bæger støde
Mod Dødens Timeglas!

Den Braves Skaal, som her sig glad har rosenkrandset
Og som var Dydens Ven!
Skaal, Venner, for de Been, som har uskyldig dandset
Og dem, der dandse end!

228

SANG

bestemt til at synges ved en Forestilling af *Rahbeks Lystspil Sommeren* i Anledning af hans Sølvbryllup

Hil Dig paa Dit Høitidssæde
Dybe Tænker, muntre Skjald!
Kraftigt sang Du her om Glæde,
Flaccus i vor lille Ha!
Kun som Tak vi nu kan byde
Dig et Tryk af Vennehaand,
Medens Bryllupstøner lyde
Meer fra Hjerte, end fra Aand!

Danmark med Din Rigdom brammer
Samlet ei i Støv og Muld:
Viddets Diamant, som flammer,
Og Din Aands gedigne Guld;
Mens sig Venskab stille fryder
Ved Din aabne varme Sands,
Og en velbrugt Tid Dig pryder
Med sin lyse Sølvkrands.

Ømhed smiler ved Din Side
Som en Kvinde klog og god:
Hjulpet har hun Dig at stride
Livets tunge Strid med Mod.
Her, hvor Alles Hjerter brænde
Med en kiærlig Ild for Dig,
Hviler Blikket rørt paa Hende
Som har gjort Dig lykkelig!

229

Op da hver, hvis eget Hjerte
Kiender Elskovs søde Fryd!
Hver, som høit at agte lærte
Mandens Aand og Qvindens Dyd:
Venskab! Kiærlighed! Du vinker:
See vi hæve vor Pokal!
Evans Guld i Skaalen blinker
Hymens Sølv det gjælde skal!

230

EN JULESANG

(Afsjungen Juleaften 1824, i Rom, af de paa den Tid derværende Danske, tolv i Tallet)

Nu et Suk, min Ven og Broder,
Midt i Glædens Chor!
Tænk paa kjære gamle Moder
I det fjerne Nord.
Hvid som Snee er hendes Arme,
Men hun favner med en Varme,
Som selv her, hvor Alting luer,
Hjertet aldrig skuer.

Ikkun hun forstaaer at tænde
Juletræets Lys,
Medens Stjerner ude brænde
I et natligt Gys,
Mens de Gamle sidde sammen
Trindt om Arnen, see i Flammen,
Vugges blidt i Fantasier
Hver for sig og tier.

Knøs og Pige stevnes sammen
I den lyse Stund,
Han medbringer Spøg og Gammen,
Hun sin røde Mund.
Snart den søde Leeg begynder,
Pigen skrifter sine Synder,
Som en lille Rest tilbage
Fra catholske Dage.

231

Ak! da flyver muligt Tanken,
Midt i Julens Fryd,
Under lønlig Hjertebanken,
Til det fjerne Syd.
Venner op! see Vinen gløde,
Lad nu Tanke Tanke møde,
Mens for Danmark ud vi tømme
Druens Purpurstrømme.

232

SANG PAA EN FØDSELSDAG

den 7de Marts

Velkommen Marts! du Vaarherold!
Saa juble alle Munde,
Skjøndt Nordenvinden fløjter kold
Omkring de nøgne Lunde;
Paa Volden alt man os kan see

I Middagssolens Straaler,
Men overalt vi finde Snee
Og intetsteds Violer.

Dog savne vi end hint Symbol
Paa stille rene Dyder:
Her skjænker Hjertets varme Soel
Hvad Blomsten kun betyder;
Og derfor viet høit til Fest
Skal denne Maaned svinde,
Som gav os hvad paa Jord er bedst:
En mild og ædel Qvinde!

Saalunde Martii blide Skjæg
I munter Kreds fortrolig,
Har lokket Børnene til Væg
I denne Glædens Bolig;
Hver løfter paa sin fulde Skaal,
Og alle Skaale fulde
Skal tømmes ud for hiin Viol,
Som dufter midt i Kulde!

233

JULEVISE, 1825

(Afsjungen Juleaften, hos Thorvaldsen i Rom)

Gamle Juul kom snart igjen
Med sin Spøg og Gammen,
Savner dog saa mangen Ven,
Som sad sidst tilsammen,
Byder derfor, første Skaal,
Som vi Festen sender,
Gjelde skal med bredfuldt Maal
Vore svundne Venner! -

Nu vi vil om festligt Bord
Lege Juul saa glade,
Lade som vi var i Nord
I vort gamle Stade;
Hver i Livet gav sit Pant,
Dømmes uden Naade:
Under Spøg og Drik iblandt
Laer vi Skjebnen raade!

Du skal staa paa bredden Steen!
Hold Dit Mod vedlige,
See da kommer snarlig Een,
Som Du Plads skal vige.
Nærer Hjertet i Dit Bryst
Ægte Kunstnerflamme,
Vender Sorgen sig til Lyst,
Spiren bliver Stamme!

234

Du skal plukke Kirsebær!

Hvis Dig sligt kan more,
Pluk forsigtig med Enhver,
Meest dog med de Store:
Vender deres Gunst sig brat,
Smil og kald det Lykke:
Stjernen funkler kun ved Nat,
Lyset maa ha'e Skygge!

Hvo, som dette Pant har kjendt
Han skal Stjerner kige,
Men paa Konstens Firmament
Skal han Tallet sige:
Med en Glæde, dansk og reen,
La'er han Blikket vandre,
Jubler freidig: "Der er Een
Over alle Andre!"

Utaalmodig seer sig om
Dommeren hiin strænge:
"Syndere, modtag Jer Dom:
I skal alle hænge!
Hænge Glasset ved Jer Mund,
Tømme Druesaften,
Juble ud af Hjertets Grund:
Hil vor Juleaften!"

235

I H. C. ANDERSENS STAMBOG

Rom Martz 1834

Har Sydens Flamme ei Dit Bryst med Sødhed tændt,
Saa digt og syng til Straf en Serenade hjemme, -
Faa Kys om Dagen af en iskold Recensent,
Og Vægterfavnetag om Natten for Din Stemme!

236

DE DANSKES SANG I ROM

Den 28de Januar 1835

Du Kreds af gamle Høie,
Syvstjerne klar og stor!
Hvor *Rom* sit Herskerøie
Udsendte over Jord:
Hør Jubeltoner stige,
Hør Cimbrers frie Sprog!

En Klang fra Danmarks Rige,
Som aldrig bar dit Aag!

Forsvunden er din Vælde,
Og i din Keiserborg
Boer nu den ringe Nælde,
I Ydmyghed og Sorg.
Forstenet, stander rolig
Den gamle Verdens Skræk,
Og Nutid seer fortrolig
De kolde Herskertræk.

Men naar den Danske triner
Ind i din Bustehal,
Ham rører *Titus's* Miner
Som Godheds Ideal.
Da mindes han sit Norden,
Og føler dybt med Lyst,
At *Titus's* Aand paa Jorden
Boer end i *Fredriks* Bryst!

237

Dog Romas Ørn var steget
Endnu mod Himlen fort,
Var *Titus's* Aand ei veget
Fra Romerfolket bort.
Og evig Danmark fryder
Sig ved sit gamle Skjold,
Naar ædel Godhed byder
Med Kraft og Maadehold.

Den Ædleste til Ære,
Vi festlig sammen staae;
Velsignet Dagen være
Da *Fredrik* Lyset saae!
Om hvide Lok sig slynge
End længe Kronens Pryd!
Hvert Aar hans Kraft foryngte:
Da ældes Danmarks Fryd!

238

GRAVSKRIFT

paa Skuespiller Carl Winsløws Gravsten

paa Assistens Kirkegaard

Ludvig den Ellevtes Aand fremmanede han fra de Døde;
Ak, men hans straalende Liv sank i den aabnede Grav.

239

NU KNOPPE ATTER TRÆET

(d. 12te April 1836)

Nu knoppes atter Træet hist i Haven
Og Morgnen skingrer høit af Fugleqvadder,
Mens Du min Elskte taus bag Ruden sidder
Med Tanken stundom bøjet imod - Graven:

Din fine Kind lidt blegere er vorden -
Du sukker med et ahnelsesfuldt Hjerte,
Veed ej, hvor Du er smuk selv i Din Smerte
Mens tankefuldt Dit Øje seer mod Jorden. -

Lad Vaarens Grønt Dig bringe Haab Du Søde!
Snart vil en anden Aarstid bringe Trøsten: -
Saa sandt som Vaaren Moder er til Høsten
Saa sandt skal Frugten smile Dig imøde!

240

DET REGNER -

Det regner; og den tunge Taare rinder
Fra Havetræets høstliggule Lev, -
Forelsket græder det, fordi det bliver Støv
Før Lillien paa dine fine Kinder.

Selv sidder du min elskede Veninde!
Som Havens bedste Blomst, af zart Natur
Bagved Krystalet af et gjennemsigtigt Buur
Beskyttet luunt imod de kolde Vinde:

Og ud du kaster Dine lyse Blikke
Men øjner Taage kun og Regn og Storm
Og hist og her et Knebelsbart, en Uniform, -
Men ham du vilde see, ham seer du ikke: -

Og trofast flammer dog hans Elskovslue
- En mere trofast Elsker neppe faar du -
Men Brystet har han slemt forkjølet sig, forstaar Du?
Og derfor maa han blive hjemme i sin Stue.

Dog - bort med Spøg! - jeg elsker dig Petrine!
Du søde Minde om den Tid der gik!
Min Nutid svælger i dit Elskovsblik,
Og salig Fremtid ligger i din Mine!

241

Hvad mest jeg elsker vel - din Vid? din Ynde?
Ak selsomt lyder det, men tro mit Ord:
For mig en *Vellyst* i din klare Tanke boer, -
Og det er *aandrigt* fast, med dig at synde! -

Og nu farvel! du, som min Sjel henrykker,
Som vækker og som stiller sødt mit Savn!
Tryk, hvis du elsker mig, din Læbe paa mit Navn,
Og riv saa Brevet - langsomt dog - i Stykker!

242

CHARLOTTENLUNDSAFTENEN

Aftenvinde
Svæve, svinde
Gjennem Skovens Sommersal:
Blomsterduften
Krydrer Luften,
Nys faldt Regnen mild og sval:
Dybt bag Grene
Ømt og ene
Sværmer sødt en Nattergal: -

Aftenvinde
Svæve, svinde
Hviske i den dunkle Sal: -
O kom o kom min Sjels Veninde!
Dig venter Nattergalens Slag!
Dig venter under Skovens Tag
Mit eget Hjertes varme Slag!

243

SØLVBRILLUPSSANG

paa Nebbegaard, den 15de Marts 1839

Der er en Tid, da frisk Begeistring kalder,
Og Hjertet boer i Glædens muntre Hal, -
Et Gjenskin af hin tabte gyldne Alder,
Da Guldets selv var ubekjendt Metal:
Det er den Tid, da Ungdomsdrømme maler
Poetisk lys en Fremtid for vort Syn,
Det er den Stund da Kjerlighed neddaler
Og tænder Hjertet med sit første Lyn!

Men Liv er Kamp, og mangen Drøm forsvinder,
Og mangen Blomst blev aldrig moden Frugt,
Og mangt et Hjerte lever kun af Minder,
Mens Haabet længst i Tidens Strøm er slukt:
Lyksalig den, som dybt i Livets Sommer
Seer Vaaren frisk forynget om sig staa,

Som smile kan, naar Aftentimen kommer,
Mens Kjerlighed gjør end hans Himmel blaa!

Vær hilset da, du blideste blandt Dage!
Der stiller sligt et Billed for vort Blik:
See, Tyve Aar og Fem er lagt tilbage,
Som med Velsignelse fra dig udgik;
Du bringer Livets bedste Sølvversmykke:
En kraftfuld Mand, en glad og elsket Viv,
Og ømme Børn og stille huslig Lykke,
Og i en skøn Natur et virksomt Liv!

244

HVORDAN HUN ER

Hendes Øje er blaat og saa fuldt af Tugt
Og uskyldig Lyst.
Hendes Hjerter er godt, og det boer saa smukt
I det unge Bryst!

Hendes Kind en Buket af det fineste Rødt
Med Lillieskjær!
Og hun rødmer saa let og taler saa sødt
Og mildt til Enhver!

O lyksalig den Ven, hvem i Elskovs Stund
Hun engang i Løn
Hvisker kjærlig og blid med blussende Mund
- Svar paa hans Bøn!

245

TIL EN CONFIRMANTINDE

(Med en Blomsterbouket)

Du selv, en Blomst fra Jordens Have,
Med Rod i Evighedens Grund,
Kan tyde Tanken af min Gave
I denne alvorfulde Stund:
Et venligt Billed jeg Dig sender
Paa Ynde, og paa Ungdomskraft,
Hvor jordisk Blomsterskønhed brænder
Og Sundhed boer i Stilkens Saft: -
Dog selv i Dine rene Hænder
Vil Farvepragten slukkes ud,
Og Alt hvad timeligt kun blænder
Hjemfalder ogsaa Tidens Bud. -

Kun hvad om Himlen kan erindre
Skal aldrig falme, aldrig døe,
Og i Dit eget Hjertes Indre
Du finder evigt Blomsterfrø: -
O! beed da Himlens Gud om Kraften
At dyrke *Hjertets* Blomster ret,
Da er Du, selv i Livets Aften
En yndig duftende Bouket!

246

TIL EN DAME

med et Exemplar af Holberg

Man siger Holberg yndede ikke Qvinden,
Blev aldrig smeltet ved en Piges Smil:
At derfor i hans Verker Elskerinden
Kun taler Pebersvendens kolde Stil:
Den arme Skjald! ham Amor negtede Vingen!
Hvi fandt han ei en Aand, som ham henrev,
En Qvinde, som - dog nei, jeg nævner Ingen -
Der stundom trykkede ømt den Haand, som skrev!
Nu derimod, udmattet af at tænke,
Ham Rosen kvægede ei paa Livets Tiørn,
Og derfor Sorø blev hans lærde Enke,
Og Bøger hans uddødelige Børn: -
De muntre Væsner jeg idag Dem sender,
Idag, da Glæden smykker Deres Hjem!
De fik dem sikkert af hans egne Hænder,
Ifald han levede og kjendte Dem.

247

EPIGRAM

Hvor vrangt og efter eget blinde Tykke
Uddeler Skjebnen Guld og Hæderssmykke!
Der er nu N! hvad har han gjort?
Og dog han lever glimrende og stort: -
"Ih nu, for Pokker! Manden har *gjort* - Lykke"!

248

MED EN PENNEVIDSKER

Har Pennen gjort sit sidste Træk,
Og standses af Papirets Skranker,
Tar jeg med Glæde mod den Rest af Blæk,
Som dengang ikke blev til Tanker. -

249

AFSKEDSSANG TIL EN VEN

Før Morgensolen vinker med sin Lue,
Og løser Afskedstaarens Baand,
Vi dig, o Ven, i Øjet end maae skue,
Og trykke broderligt din Haand.
Lad Kinderne blegne og Verdner forgaae,
Evigt, som Sjelen, vort Venskab skal staae.

Det veed vi vist, Du ej den Plet vil glemme,
Hvor sødt Du nød din første Blund;
Men sukke tidt: o var jeg dog derhjemme,
Hos Eder, i min Bøgelund;
Da svulmer dig Barmen, din Kind blusser heed,
Danmark har Hjertet, men Kunsten din Eed.

Saa far da vel! din Genius dig vinker,
Gud signe dig, farvel, farvel!
I Liv og Død vor Stjerne trofast blinker,
Og fjerned bo vi Sjel i Sjel.
Farvel da, du kjære, du flygtende Ven,
Sikkert vi samles en Morgen igjen!

250

STRIKKEBREVE

1.

Hvor sig Skjebnen hurtig vender!
Du som nys mig holdt i Fængsel
Aabner det nu selv med Længsel
Og mig bær paa dine Hænder!

Nys af Mørke dybt besværet

Seer jeg atter Dagens Flamme
Og to Øjne med det Samme,
Saa jeg blændes fast ved Skjæret!

Jeg er underlig tilmode, -
En saa pludselig Forandring
Paa mit Livs saa korte Vandring
Er vist neppe til det Gode.

Haabet skal mig ej fortrylle,
Og jeg veed, jeg arme Styrper
Naar af Fængslet du gjør Strømper
Bliver jeg vel til en Krølle!

251

2.

Jeg stakkels lille Strikkebrev!
Min Fader raabte neppe "lev"!
Før Du fik fat paa hvad han skrev
Og bort fra Dagens Lys mig rev.

Du har en Maade vist som Faa
De spæde Børn at svøbe paa,
Du snør dem ind fra Top til Taa -
Er det at handle med de Smaa?

Jeg laa i Dage, laa i tre,
Nysgjerrig hvad der vilde ske,
Men aldrig fik jeg Dig at see, -
Imellem hørte jeg Dig lee.

Jeg hørte Sange fra Din Mund,
Du gav et Ryk fra Stund til Stund,
Jeg vidste ikke ret Din Grund, -
Ah, tænkte jeg, nu vugger hun.

Men nu kom Ryk hvert Øjeblik -
Mig Syn og Hørelse forgik,
Jeg veed ej meer til Punkt og Prik
Hvordan Du mig i Haanden fik.

252

AARSSKIFTE

(1844-1845)

Med Brusens Tidens Vinge gaaer,
Hvert Vingeslag et fuldendt Aar: -
Den er et Kraft-Locomotiv,
Som drager Jorden med sit Liv;
Hvorhen? Igjennem Luftens Hav
Til Frihed eller til sin Grav: -
Hvornaar? Det kjender Jorden ei,
Imens den synger paa sin Vei,
Og blander kjækt sin Melodi
I andre Sphærens Harmoni. -

Du, Menneske, saalidt forstaaer,
Som Jorden, Verdens nye Aar, -
Men følg, som den, med Tidens Strøm,
Og sænk Dig ei i Fortids Drøm:
Hæv frit dit Blik, og saa afsted!
Og viig fra Banen ei et Fjed,
Og bland med Haab din Melodi
I hele Verdens Harmoni!

253

MED EN RUBINRING

For Andres Speiderblik Rubinen lærte
En ydre Kulde, Fatning, Tvang og Baand, -
For Dig er den en Funke af mit Hjerte,
Et Ildkys paa Din Haand!

254

SØLVBRYLLUPSSANG

Foraaret 1846

Om ny Hoteller og Hippodrom,
Der tales vidt og bredt i Staden,
Og Speculanterne løbe om,
Som de var rasende, paa Gaden: -
De røde Roser og Himlens Blaa,
Det unge Foraar agter Ingen paa,
Kun Sølvets Klang,
Ei Lærkens Sang,
Kan finde Vei til Sjæl og Øre.

Selv her har Sølvet os sammenkaldt,
Men Sølv, som Hjertet respecterer,
Som staaer, om tusind "Passager" faldt
Med samt de lystige Passagerer:
De røde Roser og de Øine blaa,
Har trofast samlet mangt et Aar derpaa,
Tyst Dag og Nat,
Voxed hin Skat,
Som spreder her sin Glands i Aften.

Og Guden Amor som Speculant,
Blandt os ved Festen er tilstede;
Han er i Huset saa hjemmevant,
Gevinsten tæller han med Glæde:

Han tæller Fem og Tyve svundne Aar,
Sødt dufte Roserne i Gudens Haar,
255 Tyve og Fem!
Trofast i dem!
Og Hjertets Ild endnu den samme.

Han fletter hurtigt en Sølvkrands,
Og nærmer sig de To ved Bordet,
Betragter Begge med Øiets Glands,
Og fordrer gravitetisk Ordet:
"De røde Roser og de Øine blaa
Kan man i Danmark, seer jeg, stole paa,
Tag hen med Fryd
Sølvkrandsens Pryd,
I Tidens Fylde vinker Guldet!"

Hvad bedre, Venner! nu gjøres kan,
End fylde Bægret indtil Randen,
Og tømme Skaalen for Christian,
For Vennen, Broderen og Manden: -
De røde Roser og de Øine blaae,
Kom lad os atter Viin i Bægret faae,
Sara, Dit Vel!
Trofaste Sjel!
Op Venner, Hurra for dem Begge!

DEN 6te JULI

(I Skandinavisk Selskab den 6te October 1849)

1.

Det var en Somtermorgen;
Før Solen stod i Øst,
Gik Dansken til sit Dagværk ud,
At høste en blodig Høst.
Idag maa Ingen vige.

Før Fuglesangen vaagned,
Lød Hurraraab i Sky,
Og Røgen laa i tætte Lag,
Som Dug i Morgengry.
Idag maa Ingen vige.

Imellem os og Fjenden
Var lagt en aaben Grav,
De Danske sprang i Graven ned,
Men de stod op deraf.
Idag maa Ingen vige.

De Tydske stod bag Voldes
Og Palisaders Hegn,
De Danske gik med aabent Bryst
Mod Fjendens Kugleregn.
Idag maa Ingen vige.

Tak være dem, som førte
Vor Hær til Fjendens Leir,
Og Tak hver Mand, som fulgte dem
I Liv og Død til Seir.
Idag maa Ingen vige.

Tak Rye, tapprø Fører
For vore Faldnes Trop!
Dit sidste Ord paa Ærens Dag
Har Saga tegnet op:
"Idag maa Ingen vige".

2.

Drag ei Dit Næt om Løvens Bo!
Tag ei for Frygt hans tause Ro!
Med et Spring staaer han brat
I den bælmørke Nat
Uforfærdet og hæver sin vrede Klo.
See, Din Snare han rammer!
Tør Du møde hans Blik?
Du blegner for dets Flammer:
"Naade" er den Bøn, som Du kvalfuld stammer,
Flugt Dit sidste Væрге mod Dødens Drik!

Holsten, hvad hjalp Dit Neldeblad?
Knap fik Du brændt i Borg og Stad,
Da greb Danmark med Mod
Om den giftige Rod,
Rykked op Dig som Ukrud, hvor fast Du sad.
258 Her skal Løgnene strande,
Her, hvor Kampen var ren,
Og høit skal Tydskland sande:
Haard og fræk i Oprør var Holstens Pande,
Mere haard var, Danmark, Din Grændsesten.

Midsommernat med Lyn og Brag,
Luttrende var Dit Tordenslag!
Atter Luften er sval,
Som var lummer af Pral,
Tydske Fagter og Haan mod det danske Flag.
Høit skal reises en Støtte
Midt i Stormenes Hav
Hvor Lynene sig mødte!
Roser voxer skal der, hvor Troskab blødte,
Tidsler der, hvor Troløshed fandt sin Grav!

ET FORTROLIGT ØJEBLIK

Min Musa:

Hvad tænker Du nu paa? Du stirrer tankefuld
Og fast med Ængstelse hen paa din Harpes Guld.

Jeg:

O! hvis Du elsker mig, saa sig mig, Himmelpige!
Hvormange Harper ejer vel Olympens Rige?

Musa:

Du spørger dristigt, - dog jeg svare Dig vel maa:
Olympen ejer Ni,
Som laanes Jordens Børn, vel at forstaa!
Iøvrigt er der Ti.
Men ak! i denne Post er Phoebus noget sær:
Han laaner ikke sin til Alle og Enhver;
Dens Klang er kun for Faa, som fatte kan dens Værd.

Jeg:

Hvad Ni? kun Ni! saaledes jo det var?
Nuvel! og vi et dobbelt Antal har
Af Digtere; Ni staaer kun til at faa:
Min Gud! hvad spiller da den ene Halvdel paa?

Musa:

(lidt rødmende.)
De spille - ih naturligvis, Du Nar!
Paa Instrumentet, som de har -

260

Jeg:

O! giv mig Arme et oprigtigt Svar!

Musa:

Nuvel! Jeg ellers nok kan gjætte,
Hvorfor Du ønsker just at vide dette!
Du ventelig har mærket,
At næsten hver en ny Poet,
Saa snart han spidset har sin Pen,
Og lægger første Haand paa Værket,
Strax drømmer sig en yndet Musers Ven,
Beskriver smukt, hvorlunde han har seet
En af os ni Olympens Glutter,
Som med en Mine øm og huld
En Harpe gav ham af massivt og himmelsk Guld
Med alle Himmelharpens Attributer. -
Nu vil jeg ikke nægte,
At, naar et Menneske med hellig Smerte
En Harpe sig udbeder af os Ni,
Saa - ved Apollo! vi har og et Hjerte -
Saa faaer han den, skjøndt altid ej saa ægte,
Som han det troer - et fromt Bedrageri!
Vi nænne ej at sige Staklen Nej:
Vi give derfor Harpen ham i Skerts,
Og hvad han troer har ægte Guldværdi,
Er stort ej bedre end chaldarisk Erts.

Jeg:

Hvordan, Gudinde! Jeg forstaaer Dig ej.
Hvorledes! skulde - Himmel, hvilken Kval!
Min Harpe er maaske -

261

Musa:

Af samme Slags Metal.
Dog har den som de Andre
Den Egenskab at kunne sig forandre:
Alt som din Aand udbryder af sit Buur
Og over Smaahedsverdenen sig svinger,
Forædler ogsaa Strengen sin Natur,
Og useet voxer Harpens skjulte Vinger:

Da vil det maaske hænde sig engang,
At vi, naar ret Du har os glædet,
Borttage Harpen, give Dig i Stedet
En ægte, der har reen og himmelsk Klang.
- Men er din Digten kun en vandet Frugt,
Udklækket ved en varm Beundrings Iver,
En Frugt, som Dig til Efterligning driver
Af, hvad Du finder højt og smukt,
Den fine Dunst, som stiger op i Lugt
Af et med ædel Vin nys opfyldt Kar -
Da nærme vi os atter strax,
Og mens vi Harpen fra Dig ta'er,
Vi drage af dit Bryst den søde Pil,
Vi gjør Dig atter om dit Hjerte fri
Og hviske til Dig: "Glem nu vore Smil:
Det Hele var kun lidt Coquetterie
Men - af et himmelsk Slags".

262

"SOPHIESHAAB"

(September 1856)

Til Høire, der hvor Veien glider
Forbi den grønne Jagtallee,
En landlig Bolig er at see,
Som sender Smil til alle Sider; -
Helst vilde den i Skygge træde,
Og fik beskeden i sin Daab
Det ene Navn "Sophieshaab",
Men den var Manges Haab og Glæde.

Mod Slottet hist er den en Hytte,
Men Slottets Herre, trods sin Rang,
Har sikkert standset tidt sin Gang
For fjernt til Glæden her at lytte;
Og førte Sommeraftnens Vinde
Hen til hans Øre Venners Sang,
Og Kvindens Røst og Bægrets Klang,
Sad heller han maaske derinde; -

Og han tog ikke Feil tilvisse!
Saa sandt som Høiheds største Glands
Fordunkles af en Rosenkrands,
Som Glæden fletter om vor Isse; -
Ja, der var godt og kjært at være!
Der hersked i det lille Huus
En egen venlig Genius,
Som virked paa dets Atmosphære.

263

Af Vid og Ynde sødt beruset,
Man aandede saa glad og frit,
At Fantasien ledtes tidt
Til Sagnene om Bakkehuset; -
Hist staar til Minde kun i Lunden,

En Sten, som Vandreren beseer,
Og Kamma selv er ikke meer, -
Men - Kammas Aand er ej forsvunden.

264

MED EN GAVE

(Den 16de Januar 1858)

Læg mig blandt Dine "Minder" ned,
Og skjænk mig stundom Dine Blikke: -
Jeg kom fra "gammel Kjærlighed",
Et Guld - Du veed - som "ruster ikke".

265

1 SEPTEMBER 1859

(Ved en Familiefest)

Endt er Sommerhedens Qualme, -
Hvad vil Sydens Ild i Nord?
Danmarks Bøg er ingen Palme,
Snogen ei i Græsset boer:
Frit vil Hver sin Aande drage -
Brænder Solen ret med Fynd,
Kalde vi det "Hundredage", -
Gud forlade os vor Synd!

Med en mild og dæmpet Varme
Aabner nu September smukt
Sine kraftigsunde Arme,
Rækker os sin svale Frugt;
Dagen har igjen sin Aften,
Ven til Vennen sender Bud -
Hjemme blinker Druesaften,
Ude smukke Stjerneskud!

Og September har i Eje
Iblandt Dage En især -
Dybt for den de Andre neje
Sig med et fordunklet Skjær.
Den til Glæde sætter Stevne
Et begejstret Vennelag,
Og med Ære vi den nævne
Jublende "Vor Frues Dag!"

266

I dens Favnetag vi haste,
Den er uden Tvang og Baand,
Ingen "Fruedag i Faste"
For vor Sands og for vor Aand: -
Tidt naar vi os fjerned glade,
Morgenstjernen stod i Øst,
Og den øde, stille Gade
Gjenlød af vor muntre Røst!

Lyse Stund blandt Livets Dage!
Hendes Glædesfest og *Hans*!
Vend i mange Aar tilbage
Med din friske Asterskrands!
Kommer saa de Dage kolde,
Og lidt Mismod tidt med dem,
Er dit Minde blandt de Skjolde,
Som vi trøstigt holde frem!

267

SANG TIL KONGEN

Efter Uddelingen af Præmierne i det kgl. Akademie for de skjønnne Konster, d. 31. Marts 1860

Hil Dig, vor Drot! som bytted Thronens Sæde
I Festens Stund med Konstens Kongestol:
Du veed, Dit Aasyn skaber Mod og Glæde,
Du veed, Dit Blik det varmer som en Sol.
Ja, tidt, naar Sjælens Vinge vilde dale,
Du atter hæved den forsagte Aand,
Og styrked Kampen for det Ideale;
Thi Palmen vinked fra Din ædle Haand.

I Musers Hal, i frie Konsters Tempel
Hang end en Sky - af Tvang en dunkel Rest:
Da gav Dit Bud med Friheds fulde Stempel
Selvstændig Dom til hver en Konstens Præst:
Selv i Din Borg, som huldrigt sig oplader,
Vi møde Trøst, vi finde Haab og Tro, -
Gud signe Dig! vor Konge og vor Fader!
Dit Scepters Kraft, Din Arnes milde Ro!

268

SMUK, MEN DUM

(Epigram)

Du hendes skjønnne Tænder "*Perler*" kalder, -

Ja, Lignelsen er træffende igrunden,
Og det er ofte, naar hun aabner Munden,
Som - Østersen, der aabner sine Skaller!

269

VED ET 50AARIGT STUDENTERJUBILÆUM

Den 23de Oct. 1862

Nu foldes festligt med Jubel ud
Den seirrigste blandt Jordens Faner!
Pallas Athene har sendt sit Bud,
Vil mynstre sine Veteraner:
Ak! Kindens Roser har Tiden pluk't,
Og Vingen savner sin Ungdomsflugt!
Falken med Ørn,
Fortidens Børn,
Kun flyve hid som hvide Svaner!

De gamle Minder, som dybest boer,
Vil atter under Asken ulme:
"Kan Du erindre" - er Trylleord,
Som bringe Hjertet til at svulme:
Den vundne Hæder har ædel Glands,
Men husk paa Ungdommens friske Krands,
Sorgløse Smil,
Hellige Ild
Og Eros' allerførste Møde!

Ja sødt vi mindes, hvad den har bragt,
Men Vaar for Sommeren bør vige,
Og selv i Høstens den sidste Akt
Vi saae et Syn foruden Lige:
Vi saae den svinde, den dunkle Sky,
Og Friheds deilige Morgengry
270 Bredte sin Arm
Kraftig og varm
Henover gamle Danmarks Rige!

Det var som Luften gav Styrke ind,
Just nu, da Øieblikket gjeldte,
Det var som Thor havde, vred i Sind,
Spændt strammere sit Danmarks Belte,
Og bag sin Kofte lod Bonden see
En Damascener, trods Skedens Træ,
Vældigt den beed!
Hvor den sank ned
Den blege Undergang sig meldte.

Saa vær da signed du nye Tid
Og gjør den gamle kun Tilskamme!
Blandt os er Ingen saa invalid,
At han jo gribes af din Flamme:
Vort Janushoved har dobbelt Hjem,
Det seer tilbage, men ogsaa frem,
Seer: som en Arv
Oldtidens Marv

Du bringer atter Nordens Stamme!

271

EN JUBELSKAAL

Naar Skoven grønnes og Droslen slaer,
Og Solens Sommerstraale brænder,
Da mødtes svalt her saa mangt et Aar
En Kreds af gamle, glade Venner:
Og gjæstfrit Hegnet stod paa viden Gab,
Som Huusgud kom vor gamle Æskulap,
Med venligt Nik
Frydefuldt Blik
Han rysted trofast Alles Hænder.

Og der blev Højtid her i hans Huus,
Og mens om Bordet hver tog Sæde,
Docerte Værten fra Glas og Kruus,
"At Intet er saa sundt som Glæde:
At Frankrigs Drue - ej for længe gjemt
Og gamle Venners evig unge Skjemt,
Skovenes Duft,
Bagsvær! din Luft
Kan evig Ungdom os berede".

Og see vi Kraften i Gubbens Blik,
Da har han klart bevist sin Tanke:
Endnu i Knæ ham ej Tiden fik,
Han er saa sejt som Druens Ranke;
Som Ranken hæver han sig brunlig smukt,
Som den han vinker med en gylden Frugt,
272 Rækker den hen
Hver ærlig Ven,
Som hjælpe vil hans Høst at sanke.

Nu er hensvunden halvhundred Aar,
Fra først han svor til Pallas's Fane, -
Hvad Ild der flammede i hans Vaar,
Det la'er hans Vintertid os ane:
Kom lad os ofre ham en fuld Pokal,
Og lad et Hurra fylde Festens Hal!
Sundhed og Fred
Følge hans Fjed
Og fjerne Maalet paa hans Bane.

273

TIL CHRISTIAN WINTHER

d: 23 Januar 1863

Mens Sneen dryssed sit kolde Bad
Og Himlen var mørk at skue,
Faldt pludseligt ned som et Rosenblad
Dit yndige Digt i min Stue:

Og Harpen toned gennem mit Sind,
Meer sødt end jeg følte det længe,
Men ogsaa Rødme farved min Kind,
Jeg tænkte paa - Støv og paa Strænge.

Ak Du! hvem Din Musa blev evig huld,
Hver dristig Bøn tør Du vove,
Din Troskab hun lønner med alt sit Guld
Og sine grønneste Skove!

Men jeg - en utro letsindig Svend,
Hvad Gave vil *min* kunne sende,
Jeg tidt lod Maaneder, Aar gaae hen,
Og tænkte aldrig paa hende;

Nu mangler mig fast en Sangers Mod,
Naar min Haand vil Harpen tage,
Og dog var hun altid saa himmelskgod,
Og tilgav, og vendte tilbage;

274

Og dersom hun nu omsvæver mig
Og er hos min Aand tilstede,
Da er det blodt for at takke *Dig*
Og for at volde Dig Glæde!

275

HANNIBAL LETH,

død i Athen den 13. April 1865

Jeg saae Dig ej paa denne dunkle Jord, -
Jeg skimted kun som gennem Sørgeflor
Dit Aasyn i din Moders vaade Blikke:
Men ædel stod Du for mig, smuk og god,
Med Haabets friske Krands og frejdigt Mod,
Et Billed, som mit Hjerte glemmer ikke!

Ak! Herren tog igjen, hvad rigt han gav:
Nu staaer Cypressen ved din aarle Grav,
Og Hellas Himmel smiler, hvor Du blunder,
Men mangt et kjærligt Suk gaaer stille frem:
Det kommer fra dit fjerne Fædrehjem
Og kysser Stenen, som Du hviler under!

276

I EN UNG MUSIKERS STAMBOG

Til ingen Dødelig den Magt blev givet,
Som løser hver en Dissonants i Livet -
"Fremtids Musik" Du tidt vil faa at høre,
Just ikke saare lifligt for Dit Øre:
Brug da Din Kraft, forsøg om Du kan magt'en
Og - lad Dig aldrig bringe ud af Takten!
Vær ej forsagt, men heller ej forvoven,
Og stoel paa Dirigenten hist foroven,
Da vil med Himlens Hjelp selv Dødens Dvale
Dig blive til en jordisk blid Finale!

277

STAMBOGSBLAD

Skjærtorsdag d. 29. Marts 1866

Naar Livets Sol er ved at dale,
Da kaster den et Afskedsblik
Paa Alt, hvad Skjønt og Dybt der gik
Forbi dens Syn i Aand og Tale,
Og tager Summen, som den fik,
Taknemlig med til Himlens Sale: -

Du staaer blandt mine lyse Minder -
Jeg saae Dig paa min Vintervei
Som Kunstens evigfriske Mai,
Der kjæmper kjækt og Krandsen vinder: -
Tag Hjertets Tak! og - glem mig ei,
Naar Jorden for mit Syn forsvinder!

278

1 MAI 1866

Himlen er saa mørk at see,
Vaade Skyer, graae som Bly!
Blæsten rider Mai i By,
Pidsker løs med Regn og Sne: -
Vel jeg veed, hvor helst jeg var,
Hvor nu Himlen blaaner klar,

Hvor en ny livsalig Vaar
Gjennem Land og Hjerter gaaer,
Jagende den sidste Rest
Bort af fremmed Kuld og Blæst; -
Nu jeg styre maa som Trøst
Til de gamle Minders Kyst:
Duen flyver paa mit Bud
Fra min Ark i Regnen ud,
Bringer mig tilbage vist
I sit Næb en lille Qvist,
Ja, selv for et ringe Blad
Er taknemlig jeg og glad!

279

TIL FREDERIKKE LETH

d. 7de Novbr. 1867

(I et Exemplar af Digte, ældre og nyere, 1867)

Hvad er saa kjærligt som en Moders Hjerte,
Saa varmt af Haab om Fremtids lyse Smiil!
Og hvad er bittert som en Moders Smerte,
Naar Haabet rammes koldt af Dødens Pii!

280

TIL FREDERIKKE LETH

April 1868

April er kommen, - i de græske Lande
Staaer Vaaren nu med Roser om sin Pande,
Og skjænker hver en Grav sin friske Krands,
Og glemmer kjærlig heller ikke *hans!*

April er kommen - ak, men her i Norden
Er Luften kold og uden Blomster Jorden,
Men her en Moders Bryst med Varme slaaer,
Og Hjertets Vemod har en evig Vaar!

281

TIL MIN EGEN DRENG

DE MIN EGEN STRIK

I din Haand du Lille! blinker
Nøglen til Alverdens Skat:
Naar din Fantasi kun vinker,
Faaer du hvert et Ønske fat:

Kongens Slot du kunstigt bygger -
Et Spil Kort er dertil nok,
Ønsker du en Hest med Nykker,
Sadler du din Faders Stok;

Hvis sit Trav den stædig mindsker,
Bruges Pidsken - det er klart,
Og den steiler, og den vrindsker,
Men den lystrer i en Fart:

Hurtig er du da i Skoven,
Hvor dig møder Eventyr,
Og du seirer kjæk forvoven
Over Drager - vilde Dyr; -

Naar saa Eventyret ender,
Sidder du som i en Krands
Paa din Bænk blandt lutter *Venner*:
Peder, Jørgen, Jens og Hans. -

282

Lykkelig jeg vil dig kalde,
Du min egen lille Strik!
Naar du finder blandt dem Alle
Een, blot *Een, som holder Stik!*

283

VEIEN SPÆRRET

Min Tanke fløi som Falken ud,
Og Fantasien gav sin Vinge,
Den skulde som et Bytte bringe
Mig Glimt om *Fremtids* skjulte Bud;

Da fordem Noah, mod i Hu,
Slap Duen løs i mørke Dage,
Den bragte dog lidt *Grønt* tilbage -
Min Tankefugl, hvad bragte du?

Dit Næb var tomt og Vingen træt:
"Alt var forvirret, Alt forværret,
Og Fremtids Kyst af Taage spærret,
En Gaade med et evigt "Gjet!" -

Da bød jeg min Erindrings Fee:
"Synk dybest ned i *Fortids* Minder

Hvor Barnet du i Vuggen finder,
Og lad min Frugt sit Blomster see!"

Og fjernt i Rosenskjær fremgik
Med Smil og Graad og rastløs Færden,
En lille fantasifuld Verden,
I Solskin af min Moders Blik, -

284

Men Kilden til det første Smil,
Den Haand, som tændte Tankens Flamme,
Før Tungen Ordet kunde stamme,
Ak, dér var Veien spærret til! -

Hvorfra, Hvorhen, I dunkle Ord,
Som Hjernen ei at grandske lærte,
Jeg lægger Eder ved mit Hjerte,
Hvor Haabet med sin Rigdom boer!

285

GULDBRYLLUPSREV

til Gjentofte Præstegaard i April 1869

Kan vel en Blind om Farver tale?
Og tør en gammel ugift Svend,
Hvis hele Liv svandt ensomt hen
Sig nærme Hymens Høitidssale?
Dog - Den maa være aandig blind,
Hvem Synet af det Skjønne, Ideale
Ei rører dybt i Sjæl og Sind! -
Det lysner stundom frem i Livet,
Her i Forkrænklighedens Bo,
Og spreder da sin milde Ro
Liig Aftnens Guld, selv over Sivet!

I gamle elskelige To!
Hvorhen idag I festligt trine,
Har Eders Blik den sjeldne Dyd
At plante Blomsten Tusindfryd
I Alles Bryst og Alles Mine;
Og Hver, som trykker Eders Hænder
Med Smil idag og vennehuld,
Berører Ringens ægte Guld,
Det ægteste, som Livet kjender!

Halvhundred Aar i Fryd og Vee
Som i en dunkel dyb Allee
I vandred ømt og trofast sammen,
Og Ringens Aand gav Eder Mod,
286 Og lyste klart for Eders Fod,
Naar ikke ret I kunde see,
Og vendte mangan Sorg til Gammen!

Længst svandt hin faure Ungdomstid,
Og Lokken, ak! blev sølverhvid,

Men Ringen blev den Samme -
Den funkler nu med sælsom Glands,
Og smelter til en gylden Krands
I Kjærlighedens Flamme!

287

TIL FREDERIKKE LETH

(1 April 1869)

Du kan *Ham* ikke glemme -
Han var din Søn - din Ven!
Og tidt hans kjære Stemme
I Ensomheden hjemme
Du troer at høre end; -

Ak! saae vort Blik, det svage,
I Fremtids dunkle Spor -
Maaske var vild din Klage,
Maaske du ej tilbage
Ham ønsked meer paa Jord, - -

Nu frigjort hisset lever
Hans unge skyldfri Sjæl,
Mod Salighed han svæver,
Og selv i Himlen hæver
Hans Bøn sig for dit Vel!

288

SKRIFTESTOLEN

En Jule-Fortælling

Det var just en Juleqveld,
Sneehvid som i gamle Dage,
Og man hørte Frosten knage,
Hvor man satte hen sin Hæl; -
Og foroven, hvilken Pragt!
Stjernerne fra alle Kanter
Funklede som Diamanter
Paa en dunkel Høitidsdragt.

Himlen liig, men i det Smaa,
Havde ogsaa Jordens Tue
Festligt i sin Julestue
Stjerner tændt i hver en Vraa;
Bag det bølgende Gardin

Saae man Skygger sig bevæge,
Og man aned muntre Lege,
Svævende og lette Trin.

I en straalende Butik
Med sin farverige Lade
Stod Camillo blandt de Glade,
Valgte ud med Kunstnerblik;
Møde skulde han som Gjæst,
Hvor - o Fryd, som Ingen fatter! -
Husets unge, skjønne Datter
Lønlig saae i ham sin Fest!

289

Nær ved ham en deilig Dreng
Bragte Alle til at smile -
Barnets Blikke fløi som Pile
Rundt paa hver en Ting ifleng;
Og evindeligt foer om
Haanden i den lille Lomme,
Ak! men kun til liden Fromme -
Haanden blev bestandig tom.

Men Camillo stod ham bi,
- Let en Elskende kan vindes -
Drengens Øine ligned *hendes*,
Drog ham sødt med Sympathi.
Og han klapped blidt hans Kind,
Kjøbte ham en Pil og Bue
Og forlod den lumre Stue,
Styrket i den kolde Vind.

"Ja!" han mumled paa sin Vei,
"Sløret falde maa iaften!
Blot mit Ord maa eie Kraften,
Og at *Hun* har Mod som jeg!
Husets Guld mig frister ei, -
Klart Alverden maa erkjende:
Leve kan jeg uden hende, -
Leve uden *Anna* - nei!"

Meer og meer blev Gaden steil,
Alt som Phantasien stilled
For hans Øie Aftnens Billed
I sit magisk slebne Spiel:
290 Glimrende, men kold som lis.
Ingen Julespøg med Panter,
Kjedsomhed og gamle Tanter -
Ak, og dog hans Paradis!

Foden standser - rigtigt see!
Bag Gardinerne, de røde,
Seer han Lysekronen gløde,
Lugter Duften alt af Thee,
Veed, at Anna festlig staaer
Ved den blanke Sølvmaskine
Og med en urolig Mine
Lytter, hvergang Døren gaaer.

Elskøvs Himmel har sit *Lyn* -
Viger Haab og Mod tilbage,
Vil den Elskende forsage,
Flux ham sendes sligt et Syn -
Længslen sprænger alle Baand -
Ei var endt Minutet, førend
Rask Camillo stod ved Døren,

Havde Laasen i sin Haand.

Og da elskovsfuld i Sind
Blindt han fulgte Hjertets Flamme,
Saae han ei, at med det Samme
Fløi med ham en Lille ind -
Barnet, som han klapped mild
Nys paa Kindens Rosenlue,
Drengen med sin Piil og Bue,
Og hvis Blik var som en Ild.

291

Gik den Lille feil maaskee,
Meente han at være hjemme?
ingen hævede sin Stemme,
Alle stræbte kun at see -
Fuld af Ynde stod han der,
Liig en Gud paa Piedestalen,
Og med Blikket rundt i Salen
Sigtede han skjelmsk paa hver.

Skjønhed liig en Trylledrik
Varmer Hjertet, hæver Vingen,
Og blandt Alle var der Ingen,
Som sad meer med roligt Blik -
Glæden gjennembrød sit Skjul,
Klap og Bifald, Ord saa milde
Strømmed hen imod den Lille,
Og der kom et Pust af Juul.

Selv den sindige Agent
Og hans blege, stille Frue
Kunde ikke Smilet kue,
Som den Lille havde tændt,
Ja, det var dem Begge fast,
Som om Ømheds første Dage
Atter lod dem Nektar smage
Ved hans lyse Øiekast.

Som i Ørknen efter Brød
Higed ham Enhver at favne,
Vinked ham med kjære Navne,
Satte ham paa Knæ og Skjød -
292 Barnet fulgte Alles Bud,
Vilde Ingen volde Smerte,
Og fra Hjerte hen til Hjerte
Fløi han som et Stjernes kud.

"Jeg har seet hans Ansigt før,"
Sukked Annas gamle Tante,
"Det er ikke af de *vante*
Som man let forglemme bør;
Dog - mig rinder klart i Hu,
Det er længe, længe siden,
Og saa stemmer ikke Tiden -
Han er jo et Barn endnu!"

"Hvor har Du dit Hjem, Du Smaa?"
Spurgte Anna, som med Varme
Holdt ham fast i sine Arme,
Og han peged: "ovenpaa!"
"Men nu bliver Du hos os,
Ikke sandt, Du søde Lille?"
"Ja, naar *lege Juul* I ville!"
Svared han med barnlig Trods.

Bønligt vendte Annas Blik
Sig fra Barnet til Agenten,
Som til Svar imod Forventen
Gav et mildt og kærligt Nik; -
Og, som naar en Skueplads
Brat forvandler Scenens Fængsel
Til en Lund med munter Trængsel,
Vexled Stilhed nu med Spas.

293

Stolene i magisk Kreds
Kom som af sig selv tilstede,
Og Enhver tog munter Sæde,
Mens den Smaa var allesteds.
Julespøg fra gammel Tid
Førte Herredømmet atter
Med sin friske Ungdomslatter
Og sit overgivne Vid.

Og den Lille flagred om,
Samled under Spøg og Gammen
Alle Julepanter sammen,
Holdt saa Rettergang og Dom -
Og hvor rød blev Annas Kind,
Da hun strax ved Dom blev bunden
Og gav bly Camillo Munden
For sit Pant at løse ind.

Drengen, som var nys saa væn,
Blev til Dommeren den strenge,
Dømte Nogle til "at hænge",
Andre til den "brede Steen", -
Ingen gav han Rist og Ro,
Og da nu med komisk Støn
Selv Agenten "faldt i Brønden"
O, hvor Tanterne da loe!

Tiden selv kom ud af Takt,
Timerne fløi altfor fage,
Snart var kun eet Pant tilbage,
Som blev til Camillo rakt;
294 Smilte da den lille Strik,
Flux sin Dom han strengt forkynder:
"Han skal skrifte sine Synder
Som en rigtig Katholik!"

Og sit skønne Blik ihast
Han mod Cabinettet vendte,
Hvor en eenlig Flamme brændte
Fra den matte Alabast:
Førte saa Camillo ind
Med alvorlig Dommermine,
For at lide Straf og Pine
Og holdt Vagt ved Dørens Trin.

"For hvem skrifter Du din Brøst?"
Spurgte barsk den Lille atter,
"For Agentens milde Datter,"
Svared en bodfærdig Røst, -
Blussende kom Anna frem,
Gik i Skriftestolen stille,
Mens med hellig Sky den Lille
Lukked Døren til paa Klem.

Men som naar et roligt Vand
Føler pludselig en Brise

Og kan ikke længer vise
Speilet med sin stille Rand -
Drev nu Brisen her sit Spil
Først med en nysgjerrig Kikken,
Saa med Hvisken, saa med Nikken
Og betydningsfulde Smil.

295

Og da Synderen kom ud -
Hvilken underfuld Forandring
Paa hans korte Pilgrimsvandring!
Han var salig som en Gud!
Fandt tilnød sin tomme Stol
Og holdt Øiet her utrættet
Hen mod Skriftestolen rettet,
Som Magneten mod sin Pol.

Anna, lig en fangen Fugl,
Slog med Vingen ikke længer,
Og den lille Fuglefænger
Traadte hen til hendes Skjul.
"Modig, nævn din Skriftefa'er -
Julens Gud Dig ei forlader!"
"Jeg vil skrifte for min Fader!"
Gav hun bævende til Svar.

Og den værdige Agent,
Vækket op af blide Drømme,
Ungdomsminder, kjære, ømme,
Som ham Julen havde sendt -
Mumled ved hvert andet Trin:
"Det er sælsomt paa min Ære,
Salen har en Atmosfære
Som af Roser og Jasmin."

"See, nu spærres Døren til!"
Hvisket man og saae til Fruen,
"See, hvor Barnet svinger Buen
Som af Glæde ellevild!"
296 Annas Moder nikked kun,
Men hvad seer en Moder ikke?
Og hun gav Camillos Blikke
Svar ved Smilet om sin Mund.

Trægt gik Tidens Flugt forbi,
Lang var Skriftemaalets Pause,
Alle sad omsider tause
Med den travle Phantasi -
Endelig man Anna seer,
Taaren hang i hendes Øie,
Men liig Taagen i det Høie,
Hvorigjennem Stjernen leer.

Og hun bøiede sig ømt,
Trykkede med henrykt Mine
Barnets Læber varmt mod sine,
Mens hun trued ham paaskrømt;
Gik saa til sin Moder kjær,
Gav Camillo dog forinden
Et af hine Blik fra Qvinden,
Som er ligt et Himmelskjær.

Uden først at spørges ad
Brummed nu Agentens Tone:
"Jeg vil skrifte for min Kone!"
Og hun hævede sig glad -

Kyssede sin Datter blidt,
Og gik ind i Skriftestolen,
Roligt lysende som Solen,
Naar mod Vest den gjør sit Skridt.

297

Men nu steg til Bægrets Rand
Brat Nysgjerrighedens Qvide;
Stolene blev skudt tilside,
Og man reiste sig paastand;
Og man speided, gik paa Luur,
Tungen løb af al Formue,
Da Agenten og hans Frue
Aabned Skriftestolens Buur.

Stiv, i diplomatisk Stil
Gik han Selskabet imøde -
Der blev Taushed, som blandt Døde -
Og han hviskede med et Smil:
"Mine Venner, lad mit Ord
Ingen gjøre her forskrækket!
Bordet venter, der er dækket,
Gjør som jeg og følg mit Spor."

Og sin Kones Arm han tog,
Ingen turde Veien spærre,
Og man fulgte Husets Herre
Som en Sphinx, der foran drog.
Først da Alt om Bordets Fryd
Sad i Kreds og danned Rammen,
- Anna og Camillo sammen -
Slog Agentens Glas "til Lyd".

Og han reiste sig: "Jeg veed,
At der findes ingen Naade
For en Præst, som vil forraade
Skriftemaalets Hellighed;
298 Men - jeg lyster Hjertets Bud -
Anna og Camillo leve!
Rask et Hurra af de gjeve,
Leve Brudgom, leve Brud!"

Og der blev en festlig Gang
Bordet rundt med Smil og Neien,
Glassene paa hele Veien
Ringede som Klokkeklang;
Og de gamle Damer loe:
"Skjøndt der skriftedes bag Døren,
Har vi Tanter skarpe Øren,
Og vi hørte Græsset groe!"

Nu slog Fruen paa sit Glas:
"Høit en Skaal for ham, vor Lille,
Englen i vort Julegilde,
Han har første Æresplads!" -
Ak, men da man rigtigt saae,
Var den lille Gjæst forsvunden,
Havde Døren aaben funden
Og var smuttet - "ovenpaa".

299

APRIL

Mit Hjerte hilser Dig April! -
Jeg kjender godt dit Vexelsmil
Og Taaren i dit Øie;
Du vil ei ret for Alvor tro,
At Vinterstormen gik til Ro
Og smukt sig maatte føie;

Du aner dog, hvad snart vil ske,
At bag den kolde, klamme Sne
Laa tusind Liv forborgen:
At Træet atter faaer sin Frugt,
Og Lærkens Sang sin Himmelflugt
Den klare Sommermorgen; -

O blide Haab i Hjertets Vraa,
At Intet, Intet skal forgaa,
Hvad her til Live kommer!
At Alt, hvad her er visnet hen,
Skal atter sætte Blomst igjen
I Evighedens Sommer!

300

NOTTURNO

Intet Lys mit Øie skimter
Bag Gardinets Hang -
I den blanke Rude glimter
Maanens tause Gang:
Alt er stille,
Kun den fjerne Kilde
Nynner med sin Drømmeklang.

Vugges Du, min hvide Svane,
Alt i Nattens Favn -
Eller tør min Sjæl Dig ane
Vaagen og med Savn,
Fuld af samme
Længselsfulde Flamme,
Som mig griber ved dit Navn?

Traf Dig Guden med sin Bue,
O, da lyd hans Bud!
Lad mig Dig i Natten skue
Lig et Stjernesked,
Og lad ømme,
Lykkelige Drømme
Flagre til mit Hjerte ud!

Stille - see Gardinet bæver
Ved en Haand saa bly!

301 Bort det fra min Himmel svæver
Som en fjendtlig Sky. -
Tak, Du blide,
Friske, Liliehvide!
Tak, og hvil nu sødt paany!

302

INDSKRIFT PAA EN GULDTUMLING

(Efter det Tydske)

Tøm mit runde Guld med Lyst!
I Olympens høje Sæde
Blev jeg, Guderne til Glæde,
Formet paa Cytheres Bryst.

303

TIL EN KUNSTNERINDE

Din slebne Aand sig maaler
Med Diamantens Værd,
Og kaster sine Straaler
I mangefarvet Skjær -
Og den formaar at tindre
Meer end en kold Juveel:
Den har sit varme Indre,
Som kun blev Aand tildeel.

Den har sit Musastempel,
Og et livsaligt Smil,
Og den beboer et Tempel
I ægte nordisk Stil,
Og skal end Tiden tvinge
Mod Jorden Templets Tind -
Den hæve kan sin Vinge
Og gaae til Lyset ind!

304

EN AFTEN I HJEMMET

Det flammer i Kaminen
Til Trods for Vintrens Vrede, -
To slebne Glas staae rede
Som i et Festgemak
Og skotte skjelmsk til Vinen
Og til den røde Lak.

Hen paa Guitaren falder
Som Maanskin Lampens Blikke,
Guitaren - hvorfor ikke?
Min Haand er ei saa haard,
At jo til Liv jeg kalder
Endnu en blød Akkord. -

Hvi dvæler Du, min Gamle?
Hvis Længsel lod sig *høre*,
Det ringed for dit Øre
Som fromme Klokkers Klang,
Der Hjerter veed at samle
Og stiller Hjerters Trang.

Lad Stormens Ulve tude,
Vi To vil sidde glade
Og trøstigt gennemblade
305 Hin Bog fra Livets Vaar,
Og holde Vint'ren ude,
Som var vi tyve Aar.

Vi strøe med Roser Stuen,
Med Ungdomsminder søde,
Og er de ei saa røde
Ak, som ved Morgengry -
Vi stænke dem med Druen,
Saa blusse de paany!

O vee, hvor Stormen stiger!
Det er som Nattens Aander
Sig vrider og sig vaander,
Hvert Suk - et bittert Stød, -
Og fjernt paa Havet skriger
Den gridske, blege Død!

Det bliver trist og silde -
Jeg hører Regnen strømme;
Min Aftens lyse Drømme
Nu jordes brat med den:
Farvel mit glade Gilde!
Og Du, min fjerne Ven! -

Og taus jeg sad og ene,
Saae Skyggerne forsvinde;
Hver var et muntert Minde,
Der halv var manet frem,
Og øde blev min Scene
Da Tæppet faldt med dem.

Da klang midt i min Smerte
Lig Nattergalens Stemme:
"Og mig kan Du forglemme?
Var end Dig Vennen huld, -
Hvem gav dit unge Hjerte
Sit allerbedste Guld?"

Og sødt, som før hans Pile,
Traf nu hans Ord mit Minde,

Han hjalp mig selv at finde
Og løse fra sit Baand
En Skat af ømme Smile,
Af Breve fra - *din* Haand!

Glad bragte jeg ilave
Paany min Arnes Lue -
Bar Bordet med sin Drue
Hen til den lune Plads
Og gjød af Bacchus' Gave
Takoffret i mit Glas.

Jeg kærligt holdt i Hænde
Den brystne Rosenlænke -
Dybt vilde jeg mig sænke
I al dens Fryd og Vee,
Og saa til Aske brænde
Hvad Ingen skulde see!

Og end ved Midnatstide
Sad henrykt jeg og bøiet,
Med Smiil og Graad i Øiet -
307 Men naar et Blad var endt,
Blev - ømt det lagt tilside,
Men Intet, Intet brændt!

Nei, urørt bar jeg Skatten,
- Mit Hjertes gyldne Eie,
Hen til sit skjulte Leie,
Hvor jeg kun kjender Vei -
Og drømte hele Natten
Om Roser og - om *Dig!*

308

TIL FREDERIKKE LETH

den 13 April 1871

Nu møder atter venlig Vaaren,
Man seer kun Røg og Krigens Flammer
Og Tusind Mødres bittre Jammer,
Hvis Sønner ligge bleg paa Baaren -

Held *Ham*, som fandt sin sidste Slummer
I hine skjønne Himmelegne,
Hvor Sokrates saaes rolig blegne,
Høit hævet over Livets Kummer!

309

FORAARSHILSEN

Din varme Puls, du gyldne Mai!
Til Jordens Bryst har fundet Vei
Trods Vintrens bittre Vaande;
Violens Duft bevidner bly
At Jorden drager sødt paany
Sin moderlige Aande.

Dryaderne bag Træets Bark
I Vædekamp med Eng og Mark
Udhæve Skovens Krone,
Og hvert et Blad i grønne Lund
Har ligesom en gylden Grund
Dybt bag sin Farvetone.

Ved Midnat og ved Maanens Glands
Gaaer nu de lette Alfes Dands
Omkring de tause Stammer -
Og see! hvor nys var nøgen Jord,
Der myldrer frem en broget Flor
Som dufter, og som flammer!

Knap aabner Blomsten sig paaklem,
Før Bien fyrig iler frem
Som til et Elskovsmøde -
310 Den lister ned til Blomstens Bund,
Og med sin lille Honningmund
Den suger bort det Søde.

Hjemkommen som en Pilgrim from
Seer Storken sig andægtig om
Fra Kirketagets Grændse,
Saa staaer den paa sit ene Been
I hele Timer ret som En,
Der strengt gjør Poenitentse.

Og Fugles Flugt gaaer tæt forbi
Og kvidrer "bort Melankoli!"
Og jubler hen mod Skoven,
Mens Lærken synger Vaaren ind
Og stiger op paa Luftens Trin
Til Skyerne foroven. -

Ja, bort nu med mit Vinterbuur!
Guds Fred, du yndige Natur!
Aabn kjærligt dine Arme!
Jeg trænger til din Skov og Vang
Og Landsbyklokkens Aftensang
Og dine Læbers Varme!

311

DECEMBER

1871

Nu bruger Vinteren sit Vid,
Har vævet selv sit klamme Lagen,
Og ligger hyllet ind til Hagen

Som i en Søvn til evig Tid;

Den drømmer glad om sin Bedrift,
Om Blomstret, som den gjorde Skade,
Om Skovens tusind visne Blade,
Og om sin skarpe Aandes Gift:

Den leer ad Solens sløve Piil,
Som skabte Liv i Somrens Dage,
Men nu har ingen Kraft tilbage,
Og kun Medlidenhedens Smil. -

Du strenge Vinter, Tid kun giv!
Dit Hovmod, som Dig nu bedaarer,
Vil engang smelte hen i Taarer,
Og hver en Taare vorde Liv!

312

TIL MIN KJÆRE VEN IL MAESTRO A. P. BERGGREEN!

d: 1 Januar 1872

Hvis (hvad jeg ikke kan desværre!)
Jeg i Dit Øje kunde finde
Hvad Hjertet ønsker dybest inde,
Og hvis jeg saa var lidt - "Vorherre" -
Da skulde Luften om Dig klinge
Saa sødt, som Dine Harmonier,
Og Aaret, liigt Hymettus' Bier
Dig hver en Dag sin Honning bringe!

313

I EN LILLE PIGES ALBUM

Dig selv, mit Barn, jeg kjender ei -
Jeg kjender kun din unge Alder,
Men *den* er som en Blomstervei,
Hvor Glæden vinker, naar du kalder:

Og fremad jublende du gaaer,
Og med en Gartner ved din Side,
Som fletter Blomster i dit Haar,
Og vogter Foden, som vil glide -

Men altid *frem!* Snart Veien naaer

Sin Udgang gennem Blomsterbugter -
Med Et du ved en Have staaer,
Hvor Træer vinke dig med Frugter;

Men nu din Tanke selv bær' Frugt,
Du mindes, at i Edens Have
Ei Alt var godt, som just var smukt,
Og fromt du vælger Træets Gave. -

O hvilken Duft og Fuglesang!
Saa rig du drømte Haven ikke,
Trods Bygerne en enkelt Gang
Gaae Dagene som Øieblikke.

314

Men *Fremad!* er din Fods Behov,
Og endt er Havens lyse Gange -
Den fører til en mægtig Skov,
Hvis Mørke gjør dig næsten bange.

Dog ene gaaer du ikke meer,
Dertil var du for god i Livet -
En trofast Arm du finder nær,
Hvortil du støtter dig som Sivet.

Omsider gennem Skovens Nat
Du seer et Hav med brede Vover.
Og skjøndt din Fod er træt og mat,
Du føler, *at du maa derover!*

Da nærmer sig en mægtig Aand,
Og paa hans Vinger faaer du Sæde,
Han løsner blidt det sidste Baand
Imellem dig og Jordens Glæde!

315

TIL FREDERIKKE LETH

d. 13de April 1872

Med Vaaren vaagner atter Hjertets Længsel -
Naturen vækkes af sin lange Dvale,
Det gjærer rundt i Skov og Mark og Dale
Og Livet myldrer frem i munter Trængsel. -

"Ak!" lyder Sukket da med stille Klage,
"Snart glædes hver en Skabning sødt ved Livet,
Selv Luftens Myg, selv mindste Fisk i Sivet -
Men *Han*, han vender aldrig meer tilbage!"

Og Tanken sænker sig i gamle Minder,
Man hører som en Røst fra Livets Gaader:
"Der er en hellig Villie, som raader,
Og Den, som synes tabende han vinder"!

316

VIOLERNE

Dybt indaander jeg med Lyst
Vaarens duftende Violer,
Skærmed' kølt mod Solens Straaler,
Hented' frisk fra Jordens Bryst;
Blomstens Virak, som forsvinder,
Sænker sig mit Hjerte nær,
Og som i et Trylleskjær
Komme Livets Foraarsminder -

Gyldenlund ved Sundets Bred!
Yndig staaer Du for min Tanke
Med din lysegrønne Banke,
Hvor som ung jeg knælte ned;
Mangen blaa Viol, som blunded'
I det bløde Græs, jeg fik,
Medens af og til mit Blik
Speidende fløi over Sundet.

Bøgen hist, min Barndomsven,
Vifted med sit Løv det friske,
Og den syntes mig at hviske:
"See den kjælne Ungersvend!
Blodet stiger ham i Kinden,
Men han glemmer al Besvær,
Tænker paa sin Hjertenskjær,
Som naar Hjort vil tækkes Hinden."

317

Talte Bøgen Sandheds Sprog?
Jeg kun drage kan i Minde:
Foraar ude - Foraar inde,
Og at varmt mit Hjerte slog;
I det Haab, som dunkelt spirer,
Og i salig Ungdomsruus
Blev Papirets hvide Kruus
Fylt med duftende Safirer.

Tys! da klang i samme Stund
Nede under Lundens Kroner
Klare, morgenfriske Toner
Fra en Piges unge Mund;
Og jeg skimted, hvor jeg hvilte,
Sommerhattens lyse Baand,
Som hun svinged i sin Haand,
Medens fremad let hun ilte.

Det var intet kunstigt Kvad -
Tralala! og ikke Andet,
Men i Røsten var der blandet
Noget, som gjør Hjertet glad;
Fuglene i Bøgens Grene,
Som fortrylle uden Ord,
Og som nu sang med i Chor,
Maatte vel det Samme mene.

Og da nær ved Bakkens Top
Sig den Ranke maatte bøie,
Var det for mit glade Øie,

Som en Rose dukked op;
318 Vel forstummed hendes Trille,
Skabt for Ensomhedens Hjem,
Ak, men Fuglen selv kom frem,
Nærmende sig bly og stille.

Lykkelige Ungdomsaar!
Mig det var, som Freia sendte
Ned sin Terne for at hente
Blomster til sit gyldne Haar;
Tankens Billed mig besjælte,
Og jeg rakte freidiglet
Hen min friske Vaarbuket,
Mens endnu jeg ydmygt knælte.

Med et lille Smil, som gjød
Over Munden al sin Sødme,
Tog hun af min Haand med Rødme
Hvad jeg i Begeistring bød -
End jeg grant kan skue hende
Med sin skjelske Ynde - ak,
Hvad er Ord vel mod den Tak,
Som en Piges Blik kan sende!

Og da nu med langsom Fod
Hun sig fjerned, speided nøie
Rundt i Græsset hendes Øie,
Og med Et hun stille stod;
Ned mod Jorden hun sig bukked,
Og en mørkeblaa Viol,
Som var hendes Ønskes Maal,
Havde hurtig Haanden plukket.

319

Blussende hun kom igjen,
Kaldte alt sit Mod tilstede,
Og med sød, blufærdig Glæde
Rakte hun mig Blomsten hen;
Ak, da var det, som hun frygted
Pludselig sin kjække Daad,
Og, som stukket af en Braad,
Vendte hun sig rask og flygted.

Men Violen flygted ei -
Fast jeg holdt min lille Fange,
Og skjøndt *Een* kun, for saa Mange
Bytted jeg dog ikke, nei!
Vel forlængst har Tid og Luften
Smuldret Blomstens fine Løv
Og forvandlet den til Støv,
Men endnu mig glæder Duften!

320

BRYLLUPSDIGT

Riig var vor Glæde, let paa Skjæbnens Bølge
Gynged vi trøstigt, selv hvor Skjær sig dølge,
Holdt vi kun helligt Livets gyldne Smykke:
Kjærligheds Lykke!

Tusind af Blomster pryde Jordens Have,
Fristende skønne, hver en himmelsk Gave.
Ingen blandt Alle sætter dog i Skygge
Kjærligheds Lykke!

Freidige Ungdom, Dig har Eros kaaren,
Skatten den rige hæves kun i Vaaren,
Før Livets Mismod køler med sin Harme
Hjerternes Varme.

Maatte de Blikke, som nu straalør ømme,
Fulde af Haabets lykkeligste Drømme,
Aldrig formørkes, smile med en Flamme,
Altid den Samme!

321

TIL CHRISTIAN AGERSKOV

(Med Digterens Billede)

Juleaften 1872

Mit Navn, som tidt jeg bly skrev hen,
Selv naar min Musa ikke svigted,
Jeg skriver trøstigt her igjen
Med Venskab, som er *ikke digtet!*

322

ENGLER ISRAFIL

Mythe

Da Herren vendte bort sit Aasyns Straaler
Fra Lucifer, som stod med trodsig Mine,
Da sank den onde Engel dybt med Pine,
Saa dybt, som ingen jordisk Tanke maaler -
Og alle Himlens Engle knælte ned
Og lovsang Guds Retfærdighed
Med Afsky for den Faldnes Brøde; -
Kun ene Israfil, den altfor bløde,
Nedsendte smertelig et Taareblik
Til den Forvorpne, som forgik,

Og kunde ej sin Medynk tæmme;
Vel knæled han og brød i Lovsang ud,
Men da han priste Godheds Gud,
Graadkvalte Smerten tidt hans Stemme -
Dog hurtigt førte Anger ham til Bod;
Den hviskede: "Vend bort Dig fra det Slette,
Og vogt Dig for at gaa med Gud i Rette!"
Og brat han kasted sig for Herrens Fod,
Og, da Guds milde Faderblik ham traf,
Han tryglede om Naade og om Straf. -
"Saa være da din Straf," lød Herrens Røst,
"At hente Sjælene til Himlens Glæde -
Du taus skal see de Dødelige græde,
Mens blot et Ord af Dig var salig Trøst,
Og, skjøndt Du fører Sjælene til *Livet*,
Er Dig dog Navnet *Dødens* Engel givet!"
323 Usynlig staaer ved Smertens Hovedgjærde
Nu Englen Israfil i Sorgens Bo,
For som i jordisk Ild sit Sværd at hærde
Og vinde himmelsk Ligevægt og Ro. -
Let er ham Sejren ved den Vises Leje,
Der trøstig venter uden Angst og Gys
Paa Livets Gaade, klaret ved et Lys,
Som Jordens Skarpsind ikke har i Eje; -
Ja selv de Elskendes "Farvell!" heneden
Ved Livets Afsked seer han uforsagt,
Thi dybt i Kjærlighed, han veed, er lagt
Et Haab om Gjensyn hist i Evigheden; -
Men seer han i det dunkle Sygekammer
Et Barn sig vaande i den sidste Stund,
Og hører han den blege Moders Jammer,
Da fristes tidt til Trøst hans tause Mund -
Men lydig imod Gud han venter stille
Og bringer taus til Himmerig den Lille.

324

EFTER SORGEN

(Til Frederikke Leth d. 13de April 1873)

Blidt kommer efter Sorgens Nat
Den stille Vemods Morgenrøde
Og bringer tusind Minders Skat
Som Arven fra den elskte Døde.
Ej søger Øjet meer hans Træk
I Gravens fugtigmørke Gjemme,
Men hæver paaske-glad sig kjæk
Mod Lyset, hvor han nu har hjemme;
Og Mindets Blomsterkrands, den rige,
Som bandtes her med Støvets Baand,
Forvandles til en Himmelstige,
Hvor Aand kan sværme ømt med Aand.

325

VED EN CONFIRMATION

1 April 1873

Ak, hvad er vel min svage Sang
Og Harpen, som Du knap kan høre,
Mod Kirkens Røst og Orglets Klang,
Som endnu toner i Dit Øre?

Og hvad er al Veltalenhed,
Som Jordens Kløgt vor Tunge lærte,
Imod Dit Løfte og Din Ed,
Som kom fra et uskyldigt Hjerte?

Snart viser Verden Dig sin Fryd,
Og Glæden krandsse vil Din Pande:
Gid da i Alt en sagte Lyd
Af Paaskeklokken sig maa blande!

Træd frejdig kun i Livet ud,
Og vil sig mørke Skyer nærme,
Ifør Dig Rustningen fra Gud,
Og Himlen selv vil Dig beskjærme!

326

TIL EN GAMMEL VEN

Nu voxer Aftenskyggerne, du Kjære! -
Magnetisk hæmmes Skridtet af vor Fod,
Og Ilden svales i det trætte Blod
Ved Luftning fra en anden Atmosfære.

Og Tidens Haand, hvor snildt den om os leger!
Den reber Seilene med hver en Stund
Og bringer altid nærmere vor Mund
Hen til Forsagelsernes bittre Bæger;

Det er ei lysteligt, naar Vaaren binder
Sin brogetfriske Krands af Blomst og Blad
Og stænker den i Morgenduggens Bad,
At sætte Løvspring kun ved - gamle Minder!

Og dog - hvor gylden var vor Ungdomsscene!
De ranke Stammer Sundheds Lykke fik
Og Haabets Grønt bestandig for sit Blik,
Og Livets Fuglesang i sine Grene;

Sødt fløited, Eros! dine Nattergale,
Men mægted ei at gjøre Sjælen kold
For Uglen i Minervas blanke Skjold,
Som bragte aandig Kamp i Danmarks Dale.

Og hvilke Skjønhedskilder til at lædske,
Da Skjalden aabned Romantikens Land
Og seirrig førte Nordens Guder an,
Mens Thorvaldsen fremtryllede de græske;

Guldharpen lød fra Digterkongens Sæde -
Hin Klang, der jevned Bølgen af et Had,
Som skilte trende Brødres Hjerter ad,
Der skabtes til hverandres Værn og Glæde.

Selv svundne Somre gjemmer Hjertets Minde -
Det var, som Solens Straale dengang gled
Med mere varm og trofast Kjærlighed
Hen over Skovens Bøgetræer og Linde.

Og Vinteraftenen den mørke, lange
Lod Arnen vinke med en kvægsom Drik,
Og Bægret tømtes uden Politik,
Kun fulgt af Rahbeks mesterlige Sange -

Ja selv naar Arnen trued med at falde,
Til Husets Guder stod vor faste Lid;
Thi ingen Loke satte snedig Splid,
Og "Danmark fremfor Alt!" vi jubled Alle. - -

"Den gamle Pan er død" - en frigjort Alder
Opfører nu sit Fremtidsskuespil;
Forventningsfuldt vi lytte og see til -
Gid Haanden klappe maa, naar Tæppet falder!

TIL MIN KJÆRE THEODOR SCHORN

d. 12te September 1873

Du hvis Venskab, purt som Guld,
Fulgte mig ihvor jeg vandred,
Du, som selv af Smerte fuld
Var i Ømhed uforandret -
Gud velsigne Dig idag,
Sende huldt med Faderhænder
Sundheds Engel til Dit Tag!
Du min kjæreste blandt Venner!

SOMME DAGE

Naar blandt Nattens Stjernevrimmel
Tycho speided fra sin Borg,
Glemte han al jordisk Sorg,
Følte i sit Bryst en Himmel -
Men naar skyfuld Nattens Porte
Tidt var lukket, som til Spot,
Skrev han Stregerne de sorte,
Som af Alle mindes godt.

Ofte dog den ædle Herre
Samlede sit Mod paany.
Og han smilte ad den Sky,
Som ham vilde Himlen sperre:
Grubled med sin lyse Hjerne,
Og ved Tankens stærke Tvang
Brød han Skyen, saae sin Stjerne
Og beskrev dens stille Gang. -

Tidt jeg maa for Alvor tage,
Tycho! dine gamle Ord,
At vor lille dunkle Jord
Ejer visse onde Dage -
Dage, ak, som Sjælen trykker
Liig et Uhr, der gaar istaa,
Og hvor Øjet møder Skygger
Ængstende i hver en Vraa.

330

Lær mig da du vise Døde,
Naar det dæmrer i min Sjæl,
Ej at lystre som en Træl,
Men gaa Tvivlen kjæk imøde -
Lad min Aand da bag det Dunkle,
Som vil binde for mit Syn,
Se min klare Stjerne finkle
Gjennem Nattens mørke Bryn!

331

EN TYV I ROM

Endt var Osteriets Gilde, -
Det var over Midnat silde,
Og "God Nat!" og "gute Nacht"
Meer end Snese Gange sagt -
Ingen rigtig lystre vilde:

Bacchos er en Ven af Natten,
Vredes, naar man griber Hatten,
Og hans Drue, klar og mild,
Funkler med en dobbelt Ild,
Naar ved Lys han viser Skatten.

Og skjøndt Alt holdt gode Miner
Med en Gud, som straffer, piner,
Foer vi dog af Hallen ud
Ved hans lunefulde Bud

Næsten som en Flok Delfiner. -

Endelig blev Gaden øde,
Og den fjerne Latter døde -
Jeg stod ene, saae mig om,
Henrykt at jeg var i Rom -
Tanken fik mig til at gløde!

332

Maanen lod sit Sølvlys svømme
Ned mod Jorden som i Drømme,
Og det slumrende Palads
Og Balconens tomme Plads
Bæved som af Minder ømme.

Nu mig hilste, næsten hjemme,
Susende Tritonens Stemme,
Som med Lunger af Granit
Sprøited Straalen himmelvidt,
Naar den først slap ud af Klemme.

Midt paa Pladsen holdt jeg stille
Og saae Maanens Glimmer spille
Sælsomt paa min Rudes Glas
I mit Hjem, hvor sødt tilpas
Snart i Fred jeg blunde vilde.

Der var Fleer end jeg dog vaagen -
Dybt i Skyggen, skjult i Krogen,
Knuget tæt til Husets Muur
Stod Bevæbnede paa Luur,
Og de speided efter Nogen.

Og jeg sukked: "Nat, Du blide,
Ogsaa Du har Angst og Kvide
I dit Skjød og lønlig Gru!" -
See, da stod i samme Nu
En af Hine ved min Side.

333

"Om det Dem behage maatte -
Vi skal fange her en Rotte,"
Hviskede hans Bas med Liv;
"De forstyrrer os, tilgiv,
Derfor gaa, *felice notte!*" -

Mandens Ord var let at tyde,
Blindt jeg havde her at lyde,
Skjøndt det er mod min Natur,
Og i Bøn jeg bad Merkur
Stymperen sin Hjælp at yde. -

Glad jeg atter saae min Stue,
Tændte Romerlampens Lue,
Som med sine Flammer tre
Og antike Duft maaskee
Altid var min Fryd at skue.

Og i Lampens muntre Flamme
Lyste Maanen med det samme,
Sneg sig med sit blege Skin
Lig en natlig Elsker ind
Gjennem Vinduernes Ramme.

Ihvor høit mit Hjerte sætter
Sydens mageløse Nætter,

Har dog Leiets milde Ro,
Helst naar Klokken gaaer til To,
Ogsaa sine Skjønhedspletter.

334

Og det bredte sine Arme,
Tog imod mig med en Varme,
Nu da Lyset sluktes ud,
Næsten som en kjærlig Brud,
Der har ventet med lidt Harmen.

Sælsom bygt den Bro maa være,
Som saa ubemærkt kan bære
Sjælen fra sin vaagne Stand
Hen til Phantasiens Land
Og til Drømmens Atmosfære.

Fra Tritonen hist blev Lyden,
Trods sin Brusen og sin Bryden,
Snart som festlig Klang af Glas,
Snart som Hvisken af en Bas,
Snart som liflig Sang fra Syden.

Men med Et veg Drømmetaagen -
Pludselig min Sjæl blev vaagen;
Som en Fugl fløi Søvnens væk,
Og jeg anede med Skræk:
I min Stue var der Nogen.

Og jeg lyttede forfærdet -
Ganske tæt ved Hovedgjærdet
Pusled det paa dæmpet Viis -
Ja, jeg følte Angstens lis -
Ei mod Sligt mit Mod var hærdet.

335

Og med Gru kom mig i Sinde
Hvad nu klart sig lod forbinde -
"Det er Ham - Du milde Gud!
Rotten, som er flygtet ud,
Og som skjuler sig herinde!"

Værgeløs mig Himlen sendte
Tanken, ganske tyst at vente,
Lade som om trygt jeg sov:
"Lad saa Tyven ta'e sit Rov,
Meget er her ei at hente."

Af og til mig bragte Tiden
Samme Lyd, men svag og liden: -
Da lidt Ro i Blodet kom,
Vendte jeg mig sagte om,
Og jeg skottede til Siden. -

Maanen lyste med sin rene
Sølvglans til den tause Scene,
Faldt med al sin milde Fred
Hen paa mig og - Tyven med,
Ak, thi jeg var ikke ene;

Høit paa Lampens ydre Bredde,
Klirrende med Lampens Kjæde,
Sad i Ro en lille Muus,
Fik sig der en rigtig Ruus
Af min Olie den fede.

336

Og den nød i Mag sin Hvile,
Tænkte langt fra paa at ile.
Nei den drak af Hjertensgrund,
Slikkede sig om sin Mund,
Saa selv Maanen maatte smile;

Og som flink Matros i Rangen
Fired den sig ned af Stangen,
Da den havde nydt sin Drik -
Og forsvandt, den lille Strik!
Og blev ikke dengang fangen. - -

Mig Apollo mildt beskytted,
Nattens Kogleri var flyttet -
Vel blev Rotten kun en " *mus*"
Og dertil " *ridiculus*",
Men jeg var dog glad ved Byttet.

337

TIL FREDERIKKE LETH

d. 13de April 1874

Vaarens svulmende Natur
Atter Lyst og Længsel bringer,
Og som liden Fugl i Buur
Sjælen slaar med sine Vinger. -
Hjertet bliver ømt og ungt,
Fryder sig ved alt det Skabte,
Ak, men savner dobbelt tungt
Hvad det her paa Jorden tabte. -

Hvo kan undres da om Du,
Med Dit varme Moderhjerte,
Selv i Vaarens glade Nu
Gribes af en lønlig Smerte, -
Men saavist som Nordens Sne
Ei kan Nordens Foraar hævme,
Skal Dit Øje atter see
Ham, Dit Hjerte ej kan glemme!

338

DU KAN LIGNES VED EN HAVE

Du kan lignes ved en Have

Riig paa Frugt og skyggefuld
Og hvor Solen, som sin Gave
Kaster nu sit Aftenguld.

Du kan lignes ved en Kilde
Under Himlens milde Blaa
Og som paa sin Gang den stille
Kvæger selv det mindste Straa -

Du kan lignes ved en Høne
Evig virksom, aldrig træg,
Og som uden træt at stønne
Daglig bringer glad dit Æg -

Mest af Alt et S du ligner,
Ak! hint spanske - som du veed -
Som mit Hjerte ømt velsigner
Og som har min Kjærlighed!

339

MED EN JULEENGEL

Jeg kommer fra en barnlig Englevrimmel
Og bringer Gaver til den glade Juul;
Jeg finder her paa Jorden kun min Himmel
Hos dem, hvor Barnet endnu leger Skjul;
Hos dem, hvis rene Sind blev huldt beskjermet,
Som praler ei med stolte, kolde Ord:
"At Barnet nu er rystet ud af Ærmet,
At man er ikke lille meer, men stor." -
Jeg seer mig om i denne glade Stue,
Og troer mig atter i mit lyse Hjem,
Mig vinker Blikkene af Husets Frue
Hvor Barnlighed og Godhed lyse frem: -
Saa modtag da, hvad venlig her jeg bringer,
Din Haand vil gjøre Gaven dobbelt kjær -
Selv vil jeg folde sammen mine Vinger
Og dvæle denne Juleaften her.

Med Naalepuden.

Gid alle Livets bittre Skaale
Maa fra dit Hjerte holdes ude,
Forvandle sig dl Knappenaale
Og ikkun stikke denne Pude!

340

Med Brilléfutteralet.

Har Konstnerhaanden træt sig malet,
Og finder flygtig Idealet,
Da paalæg Aanden ingen Tvang:
Slut Brillerne i Foderalet
Og syng en Bellmannsk Sang!

341

TIL FRU EMMA BØDTCHER, f. ROSENSTAND

(Med et Billede)

Din Dag, Din Nat - gid Begge maatte ligne
Hvad Kunstneren Dig her for Øje sætter!
Gid Blomsterfylde maa Din Dag velsigne,
Og Lykkelige Drømme Dine Nætter!

342

VED TILBAGESENDELSEN AF EN BOG EFTER TRETTEEN AARS LAAN

Først efter Aar fik Du Din Bog tilbage, -
Men da tillige som Photographi
Et Billed af mit Indre op ad Dage:
Min Magelighed uden Mage,
Mit Mesterskab i Nøleri.

343

I SKOVEN

Du smykker dig til Pintsefest
Du gamle Eeg, du Skovens Præst!
Du taler fra dit Løvkapel
Forfriskende til mangen Sjel.
Som en bedaget Patriark
Peger du paa din runkne Bark,
Og paa din lyse Foraarspragt,
Og hvisker blidt "Vær uforsagt!
Jeg tidt opleved, hvor jeg staar,
Min Sommer og mit Efteraar.
Jeg følte Vinterstormens Had
Afklæde mig det sidste Blad,
Og i mit Bryst var iskold Nat
Og Hjertet indtil Døden mat. -
Da strakte jeg som bønlig Haand
Min nøgne Gren mod Kraftens Aand,
Og see! et Lyn mig skimte lod

Til Trøst min dybe skjulte Rod. - -
Og *Du* - det Ypperste af Alt,
Hvad Kraften har tillive kaldt,
Du ængstes for din Vintertid
Fordi som Sne din Lok er hvid -
Du, som behersker Jord og Hav,
Du blegner for en jordisk Grav! -
Vær trøstig kun, vær glad og god!
Og husk: *din dybe skjulte Rod!*"

344

DET ER EN YNDIG TID

Det er en yndig Tid, naar Vaaren blid sig nærmer,
Og Blomsten staaer i Pragt,
Og Gartneren i Haven gaaer, mens ømt hans Haand beskjærmer
Den Spire, som er vakt.

Han færdes i det Haab, at moderlig Naturen
Vil modne Blomst til Frugt,
At Frøet, som blev kjærligt lagt med Omhu ned i Jorden,
Maa voxer rigt og smukt.

Beskjærm da her, o Gud! som for os Alle raader,
Et ungt, uskyldigt Bryst
Og giv det Kraft og Fromhed til at løse Livets Gaader
Til alle Hjerters Lyst!

345

DEN GAMLES BØN

Send, Ungdom! mig de lyse Minder,
Lig Bølger fra en sydlig Kyst,
Og bad mit Bryst,
At ikke Hjertets Varme svinder.

Og Phantasus! vær tro til Døden!
Drag Kredsen med din Tryllestav,
Og fra sin Grav
Man Skygger frem i Aftenrøden.

Da gyldne Sol! er du den Samme!
Hvert Kys af dig et Blomsterflor, -
Og Vemod boer
Som før i Nattens blege Flamme!

346

ET MØDE

Du Ensomhedens Sødme
Dybt i den tause Skov,
Dig søger jeg som Bien
Sit honningsøde Rov.

Min Tankes Frø jeg lagde
Tidt i din dunkle Haand
Og følte Tanken voxte
I Klarhed og i Aand;

Og Trøst du gav mit Hjerte
I mangel lille Kval,
Som kun jeg turde skrifte
Ak, for din Nattergal!

Og tryllede din Ynde
For stærkt mit unge Sind -
Da kasted Du en Straale
Af Livets Solskin ind!

End mindes jeg min Længsel
En deilig Sommerkvæld,
Som drev mig dig at søge
Fordybet i mig selv;

347

Jeg vandred fjernt fra Hjemmet
Og saae dig vinke huld
Med dine grønne Kroner
I Solens Aftenguld -

Med Sværmeri betraadte
Jeg dine Skyggers Gang -
Da skingred mig imøde
En lystig Drikkesang,

Og Stemmen, som jeg kjendte,
Kom fra en munter Ven,
Men som jeg dengang ønsked,
Jeg veed nok selv hvorhen, -

Jeg smutted bag en Stamme,
Ret som et Skjul beredt,
Og ømt jeg bad Dryaden
Om ei at blive seet;

Men Pan hans Fod har styret -
Jeg hørte med et Suk
Skjult fra en anden Stamme
Et venlig skjelmsk "Kuk Kuk!"

Da var jeg fast tilmode
Som Fuglen trist og træg,
Naar Gjøgen i dens Rede
Vil lægge sine Æg;

348

Et Spring bag nok en Stamme
Omsonst mig var forundt -

Han vilde ha'e ku kukket
Mig hele Skoven rundt;

Hvorfor da vranten nøle?
Jeg lo, og saae mig om,
Og ventede hans Latter -
Men ingen Latter kom.

Og da jeg listig speided,
Men Intet fik at see,
Da var det fast som Skoven
Sig tvang for ei at lee:

Snart Alt sig aabenbaerd -
Det var en lille Spøg
Som kom tilsidst fra Skovens
Den *virkelige* Gjøg.

Jeg saae den løfte Vingen -
Forbi den fløi saa kvik,
Og sendte mig i Flugten
Et muntert Sommerblik.

Paany den sang sin Vise,
Og hvis den Sandhed spaaer,
Da loved den til Gjengjæld
Mig endnu mangt et Aar!

SANGFUGLEN

Jeg hviled under Bøgens Skjul
En Sommeraften mild,
Og over mig en liden Fugl
Smaanyndet af og til.
Hvad Fuglen sang for sig i Løn
Ei fatted ret min Hu;
Men Skoven aldrig var saa grøn
Og duftende som nu.

Et Blink brød frem bag Løvets Hang
Af Øresundets Blaa;
Da kunde klart, hvad Fuglen sang,
Mit Hjerte nok forstaae.
Den sad i Aftensolens Lyn
Saa høit og saae sig om,
Og af og til et lille Nyn
Af Tak og Glæde kom.

Da Solen sank, en sagte Vind
Gik gennem Skov og Krat,
En Hvisken lød i Bøg og Lind
Ret som et blidt Godnat.
Min lille Fugl blev taus paastand,
Den fandt til Reden Vei
Og drømte om et yndigt Land -
Det Samme drømte jeg.

350

351